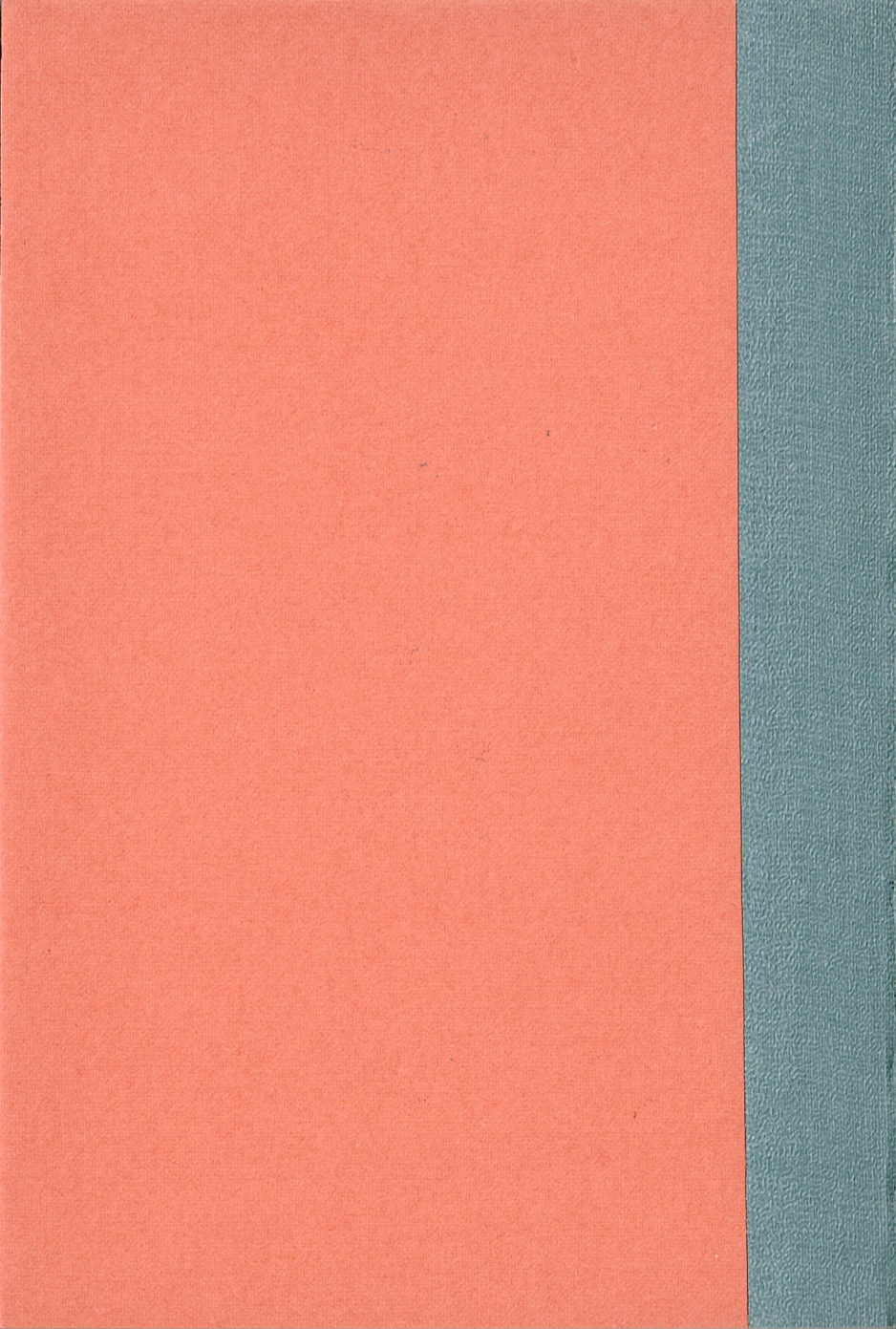

Väinö Lehtonen

Mitä on kristosofia

TAMPEREELLA 1957
P. E:N KANNATUSLIITTO

MITÄ ON KRISTOSOFIA

PDF-tiedosto on skannattu vuoden 1957 painoksesta.
Taustalla olevaan hakukelpoiseen tekstiin on saattanut
jäää alkuperäisestä poikkeavia kohtia.

Ilmiselviäkään painovirheitä ei ole korjattu.

(Ks. J. R. Hannula, Kristosofian Polulla II, s. 304.)

Lahdessa joulukuussa 2014
Jaakko Kesävuori

MITÄ ON KRISTOSOFIA

KIRJOITTANUT

VÄINÖ LEHTONEN

TAMPEREELLA 1957

P. E:N KANNATUSLIITTO

TAMPEREELLA 1957
TAMMER-PAINO Oy

*Omistan tämän kirjasen
veljeydellä ja kiitollisuudella I. L:lle,
joka toteutti.*

Kirjoittaja.

SISÄLLYS:

	Sivu
I Mitä on kristosofia?	9
II Kuoleman ja elämän mysteriorit	26
III Graalin taru	48

I

MITÄ ON KRISTOSOFIA?

Katsellessamme puolueettomasti nykyajan ihmistä saatamme tehdä muutamia havaintoja. Eräs havainnoistamme on, että erilaiset aatteet synnyttävät vastakaikua ihmisten sieluissa. Vieläpä on todettava, että humanisilla, ihmisystävällisillä tai sellaisia sivuavilla aatteilla on erikoinen etusija. Tällainen lausunto saattaa kenties tuntua tekaistulta, kun toiselta puolen näemme, miten kansat ovat erikoisesti intoutuneet sotaisista puuhailuista. Mutta näin asia kuitenkin on. Ei esim. yleismaailmallisen laajuuden saanut sosialistinen liike olisi saavuttanut sellaista jalansijaa, ellei sillä olisi ollut nuo uskoherättävät ja paljon lupaavat tunnukset: Veljeys, vapaus, tasa-arvoisuus. Samoin toteamme, että uskonnollisessa elämässä on eräänlainen käymistila, sillä jatkuvasti syntyy uusia suuntauksia, joista jokainen lupaa jotakin erikoista hyvää, ellei tässä näkyväisessä maailmassa, niin ainakin kuolemanjälkeisessä tilassa. Tästä kaikesta voimme tehdä sen johtopäätöksen,

että elämään on tullut jokin uusi viritys, mikä sisäistä tietä herättelee meissä uskoa ihanteisiin.

Mutta tilannetta edelleen tarkkaillessamme toteamme, ettei esim. käsite veljeys sisällä keinoja, miten veljeyttä toteutetaan. Veljeys puhtaana aatteena merkitsee lähinnä ehkä sitä, että ihmiset eläisivät sovussa keskenään, että yhteiskunnissa vallitsisi rauha ja hyvä tahto. Samoin vapaus merkinnee, ettei kukaan olisi toisen orja. Tasa-arvoisuus tarkoittanee yhdenvertaisuutta ainakin lakien edessä. Mutta keinoja niiden toteuttamiseksi emme näe itse aatteissa ja koska nämä aatteet kuitenkin ovat saavuttaneet näin suunnattomasti vastakaikua, niin se todistaa, että me ihmiset saatamme intoutua aatteisiin tunteittemme avulla. Elämme jonkinlaisissa pilvilinearissa, joissa terveellä järjellä ei ole sijaa. Tuon luonnossa oleva uusi viritys herättelee nähtävästi uskoa ihanteisiin, mutta jotta ihanteista tulisi käytäntöön kelvollisia tavoitteita, edellyttää niiden omaksuminen järkemme apua: Meidän olisi esim. Vuoriisaarnan moraalin ja sen sisältämän viiden käskyn avulla selvitettävä itsellemme, miten aatteita on käytännöllistettävä.

Toiselta puolen on todettava — kun edelleen katselemme tilannetta ilman ennakkoluuloja — että me täällä länsimailla olemme myöskin käytännöllisiä. Olemme olleet ymmärtävinämme, etteivät aatteet sellaisinaan merkitse mitään, ellei niitä sovelleta jokapäiväiseen elämään. Historia vuorostaan näyttää, miten viisaasti olemme soveltaneet aatteita käytän-

töön. Ensimmäinen varsinainen veljeyden, vapauden ja tasa-arvoisuuden käytännöllistämisyritys oli Ranskan vallankumous verivirtoineen. Tästä ensimmäisestä yrityksestä intoutuen vallankumoukset ovatkin vyöryneet melkein jokaisen kansan yli. Entä minne ovat joutuneet suuret aatteet? Veljeys on madaltunut aseveljeydeksi, jonka mukaan saman lipun suojassa marssivat vain ovat veljiä, toiset ovat vihollisia. Vapaus on tullut teljetyksi vankiloihin ja keskitysleireihin, tasa-arvoisuus on saanut nimen tyrannius. On jouduttu päinvastaiseen tulokseen, kuin mihin on pyritty. Miten tämä on ymmärrettävissä?

Elämässä näyttää vaikuttavan toinenkin voima, mikä on tarjoamassa keinojaan aina ihanteita toteuttaessa. Tämän toisen voiman keinot: väkivalta ja sota, näyttävät olevan samoja, joita on aina käytetty. Emme ymmärrä tilannetta ilman kristosofian apua. Pekka Ervast opettaakin, että maaplaneettaa hallitsee enkeliolento, jota nimitetään saatanaksi ja jota Jeesus nimitti tämän maailman jumalaksi. Lisäksi P. E. sanoo saatanaa ainoaksi todelliseksi jesuiitaksi, koska saatanan kasvatustapaan sisältyy aate: Tarkoitus pyhittää keinot. Kun on näin hyvä aate, niin kaikki keinot ovat luvallisia sen toteuttamiseksi. Sanomme siis: Ihmisiä innoittavat kauniit aatteet ovat kotoisin taivasmaailmoista, mutta kun yritämme soveltaa niitä käytäntöön, niin tämän planeetan persoonallinen jumala, saatana, on tarjoamassa keinojaan. Jos niihin keinoihin tartumme, on tulos edelläkuvatun kaltainen.

Meissä herää uusi kysymys: Lieneekö jokin tarkoitus, että olemme saaneet tuollaisen jesuiitan koulumestariksemme? Ovathan uskonnot opettaneet, että elämä on koulua, mutta miksi se on tämänluontoista?

Kristosofia antaa jälleen selvyyttä asioihin. Ihmiskunnan on tultava luojaksi, Logokseksi ja sellaisiksi emme tulisi, ellei meillä olisi tällaista minätajuntaa. Minuus kasvaa pahan ja hyvän koulussa, sillä meidän on opittava ratkaisemaan näiden kahden välillä: Opittava luopumaan pahasta ja valitsemaan hyvä. Siksi planeetallamme on istutettu hyvän ja pahan tiedon puu, mikä merkitsee, että siinä koulussa hyvää tehdään pahalla, oikeutta jaetaan vääryydellä, rauhaa rakennetaan sodalla . . . Tällaisessa koulussa olemme joutuneet ratkomaan pahan ja hyvän pulmia.

Mutta jälleen on todettava: Mehän olemme jo minuusolentoja, onko meidän siis edelleen seurattava vanhaa koulumestariamme? Entä mihin tällainen koulunkäynti lopulta johtaa, mihin johtaa saatanan jatkuva seuraaminen?

Minuusperiaatteeseen sisältyy ajatus: Minun pitää saada tämän maailman tarjoamaa hyvää mahdollisimman paljon, minun pitää saada johtaa, hallita, komentaa, minun pitää saada rikkautta, nautintoja . . . , juuri minun, eikä toisten. — Mutta meitähän on täällä tuhansia miljoonia minuuksia ja kaikki ajattelemmme vain itseämme. Jos siis edelleen vain jatkamme saatanan koulussa ja vahvistamme tätä minuusperiaatettamme, niin meistä tulee lopulta tuon koulumestariimme kaltaisia: täydellisiä saatanoita.

Tämähän johtaisi ihmiskunnan tuhoon: Kaikkien sotaan kaikkia vastaan, mihin muuten olemme jo suurin askelin kulkemassa. Elämä muuttuisi kerrasaan järjettömäksi. Tässä onkin ihmiskunnan pulman ydin, mikä sisältää opetuksen: Koska olemme jo kasvaneet tämän maailman jumalan koulussa minuuksiksi ja saatamme tehdä valinnan pahan ja hyvän välillä, hylätä pahan ja valita hyvän, niin silloinhan elämän tarkoitus saatanan koulussa on saavutettu. Meidän on nyt opittava tekemään tuo valinta: On hyljättävä entinen koulumestariimme ja valittava Kristusperiaate. On opittava tekemään tämä valinta, ennen kuin se on liian myöhäistä. — Valinnassa tarvittavaa apua silmälläpitäen ovat kaikki uskonnot syntyneet, sillä kaikissa niissä teroitetaan: Luovu pahasta, valheesta, vääryydestä... , valitse hyvä, totuus, oikeus... Tätä sanomaa julisti keskeisesti Jeesus. Mutta jälleen teemme erään havainnon. Uskonnot ovat suistuneet pois alkuperäisistä opetuksistaan. Alussa, uskonnon syntyäaikoina, on elämä ollut kaunista ja sisäisesti rikasta, Opettajan opetusta on pyritty toteuttamaan. Mutta jonkin ajan kulluttua uskonnot ovat ryhtyneet toteuttamaan ihanteitaan tämän maailman jumalan antamilla keinoilla, joten niistä on tullut alkuaatteensa irvikuvia. Parhain todiste on virallinen kristinusko. Siitähän on tullut saatanan paras liittolainen. Miten paljon onkaan Kristuksen nimessä tehty pahaa, räähkätty ihmisiä ja vuodatettu verta! Kristikunnan elämä onkin tässä suhteessa toivoton, sillä kristityt kansat rukoilevat

samaa Jumalaa tuhotessaan toisiaan, toivovat saman Jumalan kosta toisilleen.

Mutta Elämän valkoiset henkivoimat eivät sittenkään ole jättäneet ihmiskuntaa ilman apua. On jälleen tehty uusi yritys meidän aikamme kristosofisen sanoman muodossa.

— — —

Ihmiskunta on siis joutunut sängen vakavaan tilanteeseen, joten sen olisi ensi kädessä ratkaistava suhteensa sotaan. Olemme siirtyneet ns. atomiaikaan, totaalinen sota on asettanut vastattavaksemme, tahdommeko edelleen jatkaa olemassaoloamme tällä planeetalla. Elämän pulmien ratkaisu sisältyy nyt ennen kaikkea olemassaolonpulman ratkaisuun, sillä olemassaolostamme riippuvat kaikki muutkin ratkaisut. Jos teemme maailmanlaajuisen yhteisen itsemurhan, niin teemme sen omalla vastuullamme ja se on meidän itsemme aikaansaannosta. Jos valaisemme tätä aikaansaannostamme karman lailla eli Jeesuksen sanoilla: ”Mitä kylvätte, sitä niitätte”, niin olemme suuren tuntemattoman jumalallisen lain edessä vastuussa itsemurhastammekin. Elämä ei ole vain leikkiä, sillä olemme vastuullisia olentoja. Tämän vuoksi meidän on osattava ratkaista kysymys ihmisyydestä ja se on käytännöllinen kysymys. Olemme jokainen kohdaltamme maailman kansalaisia, osia tästä ihmiskunnasta ja siksi maailmanlaajuinen kysymys ihmiskunnan olemassaolosta on samalla yksilöllinen kysymys, koska veljeyden ja ihmisyyden ongelma on jokaisen omalta kohdaltaan ratkaistava.

Kristosofinen sanoma julistettiin selvittelemään näitä pulmia. Alustavan työn teki H. P. Blavatsky teosofisen sanoman avulla. Mutta kun seuraamme teosofisen liikkeen historiaa, niin näemme siinä erilaisia virtauksia. Niinpä myöhemmin syntyi tohtori Steinerin johdolla ns. antroposofinen virtaus. — Steiner oli Saksan Teosofisen Seuran ylisihteeri. Meillä Suomessa on alettu puhua kristosofiasta. Näin ollen olemme oikeutetut kysymään: Onko tällainen jakautuminen vain tavanomaisten erimielisyyksien aiheuttamaa, vai johtuuko se eri virtausten takana olevista syvemmistä syistä? Voisihan ajatella niinkin, että totuudenetsijä henkisten ponnistelujensa yhteydessä joutuu jollakin tavalla yhteyteen näiden nimitysten takana olevien voimien kanssa. Siksi katselemme nyt asioita kahdelta puolelta, tutkimme ensin, mitä näiden nimitysten taakse kätkeytyy. Senjälkeen tarkastelemme yksilön tietä, hänen ponnistellessaan pimeydestä valoon.

Teosofia merkitsee suomennettuna sellaista viisautta, mikä on jumalilla. Tähän kirkkokristitty luultavasti huomauttaisi: Sehän on monijumalisuutta. Siksi on hyvä muistaa, että Vanhassa Testamentissakin sanotaan ihmisille: Te olette jumalia. Kun Jeesusta syytettiin siitä, että hän nimitti itseään Jumalan Pojaksi, niin hän huomautti syyttäjilleen: Eikö teidän laissanne ole kirjoitettu ”te olette jumalia”, kuinka siis väitätte minun pilkkaavan Jumalaa sanoessani olevani Jumalan Poika? — Teosofia opettaa niin ikään: Te olette kaikki jumalia, sillä kaikki ihmiset

ovat saman Jumalan ilmennystä, eikä kukaan saata olla Jumalan ulkopuolella ja siksi Jumala on ihmisessäkin. Teosofia opettaa lisäksi jälleensyntymisen puitteissa tapahtuvasta kehityksestä, jota ohjaa karma, syysuhteen laki. On siis luonnollista, että muutamat sielut ovat jo saavuttaneet ihmisyyden mitan kehityksen kentällä, ovat tulleet "jumaliksi" eli Mestareiksi. Niinpä H. P. B:n takana oli kaksi Mestaria ja H. P. B. sanoi itse puhuvansa sitä, mitä Mestarit opettavat. Teosofia on siis näillä täydellisillä ihmisillä, "jumalilla" eli Mestareilla olevaa viisautta.

Teosofia ei jätä meitä yksinomaan näitten toteamuksien varaan: Viisautta on olemassa, veljeys on fyysillisen elämän ensimmäinen totuus, kehitys tapahtuu jälleensyntymisen ja karman lain avulla jne. Se opettaa lisäksi: Kaikkien meidän tulee kerran saavuttaa mestarius. Ja teosofia viittoon tien mestariuteen. Se tuo nähtäväksemme itämailla tiedossa olevan tien täydellisyyteen, sen, mikä perustuu karman toimintaan. Jokainen syy tuottaa aina seurauksen, jokainen paha teko vastaavan kärsimyksen. Tuo itämainen viisaus, mikä Buddhassa saavutti täydellisen selkeyden, sanoo: Opi sellainen elämän taito, ettet aiheuta syitä, mitkä sitovat sinut elämään; kun tämän taidon opit ja vanhat velkasi ovat tulleet maksetuiksi eikä uusia synny, niin lopulta vapaudut jälleensyntymisen pakosta ja saavutat nirvaanan, voit jättää tämän planeetan ja siirtyä pois jatkaaksesi kehitystäsi muissa näkymättömissä hierarkioissa.

Voit myöskin jäädä tälle planeetalle huutavan ääneksi kehoittamaan toisiakin vapautumistaan etsimään.

Antroposofia merkitsee sellaista viisautta, mikä on ihmisellä ja Steinerin tulkinnan mukaan viisautta, mikä on saavutettavissa ihmisen yliaistillisten kykyjen välityksellä. Meillä on salaisia kykyjä, joita saatamme herättää toimintaan ja niiden avulla tutkia mm. tämän fyysillisen maailman näkymätöntä puolta, niitä luonnon alkeisvoimia, mitkä järkevinä tai puolijärkevinä toimivat eri luonnonvaltakuntien sisällä. Niin ikään saatamme noiden kykyjen avulla tutkia vainajien elämää kiirastulissa, tuoneloissa ja taivaissa. Tähän tähtää Steiner antroposofialla, mutta me saatamme tyytyä tässä yhteydessä vain toteamaan: Antroposofia on viisaan ihmisen viisautta.

Kristosofia merkitsee sellaista viisautta, mikä on Kristuksella. Entä mitä Kristuksella tarkoitetaan? P. E. opettaa: Kristus ei ole ainoastaan Jeesukselle annettu arvonimi, vaan ”jumaluuden toinen persoona”, kuten virallinen kristikuntakin uskoo, vaikka siltä onkin selvyys kadonnut. Kristus on Isän Jumalan ajatus, elävä kuva siitä täydellisyydestä, jota kohti kehitys kulkee tässä maailmankaikkeudessa. Aurinkokunnassamme Kristus tarkoittaa täydellistä ihmistä, ihmisyyden ihannetta. Ennen kuin aurinkokuntamme luomistyö aloitettiin, oli Isän Jumalan eli Logoksen tajunnassa kuva täydellisestä Ihmisestä ja tämä elävä täydellisyyskuva on kosmellinen Kristus. Ei siis voi olla sen syvempää viisautta kuin

on Kristuksella, Logoksella, Jumalalla. Tätä viisautta kristosofia julistaa.

— — —

Siirrymme nyt yksityisen totuudenetsijän elämään nykyaikana ja toteamme, ettei meitä länsimaalaisia erikoisesti kiinnosta tuo itämainen sanoma: Vapaudu tältä planeetalta ja lähde pois. Luostarilaitokset tosin syntyvät innoituksesta ”jättäkäämme paha maailma ja menkäämme luostariin”, mutta luostareihin siirtyminen on sentään länsimaillakin sivuilmiö. Tuntuu kotoisemmalta ajatella Jeesuksen tavalla: Tämä maanpäällinen elämä pitäisi rakentaa paratiisiksi, ts. ”tulkoon Sinun valtakuntasi ja tapahtukoon Sinun tahtosi maan päällä”. — Kun siis totuudenetsijä, tutkittuaan teosofista maailmankatsomusta H. P. Blavatskyn viittomalla tavalla, tulee sellaiseen selvyteen, ettei häntä auta pelkkä filosofisten ja metafyyssillisten asioiden selvittelyminen, vaan hänen pitää nyt astua henkisen itekasvatuksen tielle, ja kun häntä ei ehkä kiinnosta tuo itämailla yleiseksi tullut vapautumiseen johtava kaita tie, niin miten hän voi päästä osalliseksi jumalilla olevasta viisaudesta, teosofiasta?

Lyhyesti sanoen: Tutkimalla H. P. Blavatskyn sanomaa. Sen avulla totuudenetsijä voi luoda itselleen selvän ja järkevän elämänkäsityksen. Kun hän on tämän luonut, kun hän ymmärtää elämää syysuhteen lain mukaisesti, käsittää kehityksen välttämättömyyden, jälleensyntymisen järjellisyuden, Mestareitten luonnollisen olemassaolon ja ennen kaikkea ihmisten

veljeyden ja ykseytemme Jumalassa, silloin hänellä on järjellinen pohja niille ponnistuksille, joita henkinen elämä asettaa. Tällöin tulee kristosofia avuksi ja viittaa — sanoisimmeko — antroposofiaan, siihen viisauteen, mikä totuudenetsijällä itsellään on, ihmisviisauteen ja sanoo: Sinun on nyt ratkaistava saatanan ja Jumalan välillä, kumpaa palvelet ja sinun on käytettävä tässä ratkaisemisessa apunasi omaa järkeäsi, viisauttasi. Tämä työ ei ole tunteilua ”uskon aalloilla”, kuten uskovaiset olettavat henkisen elämän olevan, vaan tämä on melkoisen karua todellisuutta. Annan sinulle — sanoo kristosofia — Vuori-saarnan moraalin käteesi ja sinun tulee sen avulla ja omaa järkeäsi käyttäen selvittää suhteesi pahaan ja hyvään, saatanaan ja Jumalaan. Tässä työssä on sinun antroposofiasi.

Etsijä tutkii, punnitsee ja käyttää järkeään, Vuori-saarnan käskyt ja Pekka Ervastin opetukset oppaamaan. Ensimmäisessä käskyssä sanotaan: ”Älä suutu”, etsijä tutkii vihan syitä ja sen innoittajia. Tutkimuksista seuraa selvyys: Viha sisältyy tämän maailman jumalan kasvatusohjelmaan, sillä viha tuottaa kärsimyksiä sekä vihaajalle että vihattavalle. Koska nyt on tehtävä valinta saatanan viisauden ja Kristusviisauden välillä, niin viha saa mennä. Seuraava huomio onkin — tämä selviää P. E:n opetuksista — että Kristusviisauteen sisältyvä hyvyys on vihan vastakohta. Siinä siis tulee vahvistua, jotta Kristusviisaus saisi muodon. Viha on hyljättävä ja hyvydessä on vahvistuttava.

Vuorisaarnan toinen käsky opettaa: "Älä ole ajatuksissasikaan epäpuhdas". Tätäkin opetusta seuraa perinpohjainen tutkistelu, missä etsijä toteaa: Ajatuksellinen epäpuhtaus sukupuolisuudessa johtaa epäpuhtaaseen käytäntöön ja sitä tietä kaikkiin niihin kärsimyksiin, mitkä sellaista käytäntöä seuraavat sekä itselle että toisille. Ihmiskunnan suurimmat kärsimykset juontuvat sukupuolivoimasta: Se on julmuuden alkulähde ja sotienkin syvin syy. Siksi epäpuhtaus saa mennä, sekin sisältyy tämän maailman jumalan kasvatusohjelmaan. Kristusmoraali sanoo: *O l e p u h d a s*, siinä vahvistu, kasva, sillä puhtaus sisältyy siihen ihmiskuvaan, mikä Isällä on ihmisestä.

Kolmas käsky opettaa: "Älä vanno". — Todellakin: Vannominenhan tekee väärän valan mahdolliseksi. Voihan joku tietää puhuvansa valhetta esim. oman hyötynsä vuoksi, vaikka vannookin puhuvansa totta ja näin pettää toisia valallaan. Tällainen luo kärsimyksiä toisille ja karmallisen velan valantehneelle itselleen, sillä valallaan hän sitoo itsensä. — Entä missä on — Kristusmoraalin kannalta katsoen — oikean ja väärän valan raja? Jos vannon Jumalan nimeen uskollisuutta kirkolle tai sodalle, niin olenko varma, etten tee väärää valaa? Tiedänpö, että Jumala tahtoo sitä, mitä kirkot tahtovat, tiedänpö, että Jumala tahtoo sötää, tiedänpö, ettei minua käytetä kieron valtopolitiikan pelinappulana ja aseteta tappamaan syyttömiä? Tiedänpö, kuka on syyllinen, kuka syytön? Suursodan jälkeen etsittiin esille ns. sotasylliset, ihmiset, joiden sanottiin aiheuttaneen

suursodan ja heidät tuomittiin rikollisina ja teloitettiin, vaikka sodan aikana samat henkilöt olivat "kansojen vapauttajia". Heidän teloittajansa valmistevat parhaillaan uutta, entistä hirmuisempaa verilöylyä, ovat siis johdonmukaisesti ajatellen tulevan sodan sotasyyllisiä... Ei, tämä tällainen on itse helvetin hengen hommaa, vannominen saa mennä. Kristusmoraali sanoo: Ole aina tosi, totuudessa vahvistu, kasva, silloin lähestyt sitä ihmisyyseriaatetta, mikä on Isän Jumalan tajunnassa.

Neljäs käsky neuvoo: "Älä vastusta pahaa". — Tämä on pulmallinen käsky, sillä uskoohan virallinen kristikunta perkeleeseen, pahan näkymättömään personoitumaan. Miten voisin näkymätöntä henkiolentoa vastustaa? Aseillako? Sapeleilla ja pommeillako? Mutta sellainenhan olisi mielipuolen puuhaa. Mistä siis on kysymys? "Jos joku lyö sinua poskelle, niin käännä hänelle toinenkin...", opettaa Vuorisaarna. Tässä onkin kysymys toisesta ihmisestä. Oikein. Paha tulee luoksemme toisen ihmisen muodossa ja jos vastustamme pahaksi uskomaamme ihmistä, teemme hänelle väkivaltaa, "nöyryytämme" häntä, "opetamme" hänelle "ihmisten tapoja", niin silloinhan itse asiassa olemme itse väkivallan harjoittajia ja pahan tekijöitä. Näin paha vain lisääntyy, sillä paha kasvaa pahaa tekemällä, kuten hyväkin kasvaa hyvää tekemällä. — Entä mistä tiedän toisen ihmisen olevan pahan? Jospa hän pahaa tehdessään näkeekin juuri minun olevan pahan ja yrittää väkivalloin "kasvattaa" minua? Olenko varmaan itse niin täydellinen, että

voin syyttää toista, syyttää ja tuomita? — Pahan vastustaminen pahalla sisältyykin tämän maailman jumalan kasvatusmenetelmiin, joten pahan vastustaminen saa loppua, sillä onhan sen vastakohtana Kristusmoraalissa rauha. Rakenna rauhaa, opettaa Vuorisaarna, sillä lempeät ja rauhan rakentajat saavat periä maan. Maaplaneettamme on tarkoitettu tulemaan paratiisiksi, rauhan rakentajien asunnoksi, tämä ajatus on Isällä ihmisestä, Maan tulevasta valtiaasta.

Viides käsky opettaa: ”Älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä”. Käsky on selvä. Sota sisältyy tämän maailman jumalan kasvatusmenetelmiin, joten sota saa mennä. R a k k a u s kuuluu Kristusmoraaliin, on sen a ja o. Siis kasva rakkaudessa, vahvistu siinä, silloin kasvat ihmisyydessä kohti taivaallisen Isäsi täydellisyyttä.

Totuudenetsijän antroposofia on siinä, että hän tekee periaatteellisen pesäeron saatanan ”moraalin” ja Kristusmoraalin välillä Vuorisaarnan opetusten avulla, sillä asiat on ratkaistava ensin periaatteessa ja sen jälkeen käytännössä. Täten avautuu tie hedelmälliseen syventymiseen varsinaiseen kristosofiaan, Kristusviisauteen, jossa joudutaan tekemisiin ratkaisevasti elämän käytännön kanssa. Käytäntö on Vuorisaarnan toteuttamista jokapäiväisessä elämässä, mutta se avaakin eteemme uuden elämän, sillä sen avulla alkaa kasvaa uusi, katseensa ihmisyyteen suuntaava ihmistyyppi, mikä ei taistele pahan kanssa. Uuden tyypin ihminen ponnistaa jatkuvasti kohti

hyvää, tekee työtä hyvän puolesta ja työtä tehden kasvaa oikeassa elämän taidossa.

— — —

Kristosofian piiriin saavuttuaan totuudenetsijä huomaa H. P. B:n teosofian saavan uutta syvyyttä. Kristosofia täydentää H. P. B:n opetuksia ja antaa niille lopullisen selvyyden. Pekka Ervast puhuu Logoksen mysterioista tavalla, jollaista ei ennen ole tunnettu ja J. R. Hannula selvittelee Pekka Ervastin henkisen ja okkultisen aseman Logosmysterion yhteydessä. On alkanut uusi uskonto, suuri Maailmanuskonto ja sen julistaja on Pekka Ervast. H. P. B. oli valmistava työntekijä, "huutavan ääni ihmiskunnan erämaassa", kuten P. E. sanoo, mutta varsinainen keskushenkilö oli Pekka Ervast. J. R. Hannula vei P. E:n työn päätökseen, paljastaen hänen asemansa Logoksen Isävuodatuksen keskuksena. Näin saavutti Elämän takainen Suuri Uhri kemiallis-fyysillisen tason, sama Uhri, kosmillinen Kristus, Isä, mikä aikojen aamusta asti on vaikuttanut kaikkien uskontojen takana. Ihmiskunnan historian aika oli siten täyttynyt, että elämä alkoi kohota aineellisuudesta kohti henkeä. Tämän käännekohdan aloitti suuri, kesusaurinko Siriuksesta, siis aurinkokuntamme ulkopuolelta aurinkokuntaamme ja maapalloomme tullut henkinen voimavuodatus, mikä muuttui täällä uudeksi luonnonvoimaksi. Tämän kaiken tuloksena, "käsinkosketeltavana" aikaansaannoksena on Maailmanuskonnon esittämä uusi elämänyymmärrys, minkä käy-

tännöllistyttyminen uudistaa vähitellen ihmiskunnan ja luo paratiisin maan päälle. Uusi uskonto on uskontojen korkeampi minä, koska se on Logoksen sanoma, rakkaus ja voima, mikä puhdistaa kaikki uskonnot, vetää niistä jokaisesta esille todellisen ytimen, liittää kaikki yhteen ja vuodattaa niihin uutta voimaa. Näin pelastaa uskontojen korkeampi minä vanhat "persoonallisuutensa", kaikki entiset uskonnot ja avaa niille uudet käyttömahdollisuudet Kristusviisaudessa. Tälle kaikelle loi H. P. B:n teosofinen elämänyymmärrys pohjan, paljastaen ihmiskunnalle unohtuneita, vääristyneitä tai kokonaan länsimaiden tietoisuudesta hävinneitä luonnonlakeja.

Mutta kristosofia avartaa ja selventää, syventää ja paljastaa totuuden myöskin siitä antroposofian tulkinnasta, mitä Steiner edusti ja opetti. Steinerhan selittää antroposofian olevan meissä piilevien yliaistillisten kykyjen avulla saavutettavaa viisautta. Pekka Ervastian "Jeesuksen salakoulu" ym. kirjat näyttävät, että ainoa laillinen ja turvallinen yliaistillisten kykyjen herättämiskeino on vuorisaarnan käskyjen mukainen elämä. Jokainen käsky avaa toteutettuna yhden salaisista aisteistamme, mutta tällöin noiden aistien herääminen ei tapahdu keinotekoisesti, vaan moraalisen kasvun ohella. Ne avautuvat vain, jos niistä on apua kyseisen henkilön henkiselle työlle ja silloin, kun ne avautuvat, hän tulee taivasten valtakuntaan ovesta, kuten Jeesus sanoo, sillä Vuorisaarna on ovi. Ken pyrkii näkymättömään maailmaan muuta tietä, on kuin varas, rosvo ja ryöväri.

Varsinainen kristosofia on, kuten sanoimme, Vuori-
saarnan moraalien käytännöllistä toteuttamista. Tämä
työ saa käytännössä ryhmätyön muodon. Työ on tar-
kemmin sanottuna ihmisyyden Temppelin rakenta-
mista. Yksityiset totuudenetsijät muodostavat keske-
nään työryhmiä, joiden yhteistyö on — ulkoisesti
katsoen — Maailmanuskonnon suureen sanomaan
syventymistä, sen opetusten käytännöllistyt-
tämistä ja suuren ihmiskunnan tietoisuuteen saattamista. Mutta
sisäisesti tämä yhteistyö on Temppelin rakentamista,
henkisen ritariston muodostamista. Kristosofian tätä
puolta koskettelemme seuraavissa luvuissa.

II

KUOLEMAN JA ELÄMÄN MYSTERIOT.

Kristosofisen sanoman yhteydessä kuulemme usein maininnan "mysteriot". Mysterioilla tarkoitetaan useimmiten niitä henkisen elämän aihjoja, joita tiedetään olleen siellä täällä eri kansojen keskuudessa varsinkin ennen ajanlaskumme alkua, vieläpä myöhemminkin. Henkinen elämä on aina ollut uskontojen siveysoppien käytännöllistä noudattamista, mutta ne opetukset olivat tarkoitettut kaikille ihmisille ja siksi vanhempien uskontojen ohjeet olivatkin etupäässä neuvoja, mitkä tekivät noudattajistaan "kunnan kansalaisia", "oikeita israeliittoja". Mutta aina on ollut myöskin harvalukuinen joukko ihmisiä, jotka eivät ole tyytyneet vain "nuhteettomaan elämään", vaan jotka ovat odottaneet kokemusperäistä selvyyttä kuoleman ja elämän kysymyksiin. Näitä varsinaisia totuudenetsijöitä varten oli erikoisia kouluja, joissa heitä kasvatettiin eri menetelmin totuuden tietoon ja

Jumalan tuntemiseen. — Mysteriokouluja nimitetään nyt pienemmiksi mysterioiksi, suuremmat mysteriot ovat Kristusmysterioita. Ajanlaskumme aikana nämä mysteriot tulivat julkisiksi ja rappeutuivat, niitä edustavat nyt yliopistot ja kirkot, länsimaisen sivistyksen tukipylväät. Näin ollen virallisen kristinuskon läpätunkema kulttuurimme edustaa nyt madaltuneita pienempiä mysterioita.

Mysterioista puhuttaessa mainitaan lisäksi kuoleman ja elämän mysteriot, niinkään saatanan ja Kristuksen mysteriot. Tällaiset nimitykset siirtävät helposti käsitykset mysterioista käytännöllisen elämän ulkopuolelle, joten on tarpeellista käsitellä näitäkin kysymyksiä. Aavistuksemme sanoo, että itse elämä on merkillinen mysterio.

Katsellessamme elämää totuudenetsijän, sellaisen ihmisen silmin, joka on herännyt kyselemään elämänsä tarkoitusta, niin elämä saattaa paljastua sangen salaperäiseksi. Niinpä olemme tavallisesti sangen itsevarmoja ja — kuten uskomme — kaikkietäviä elämänkysymyksiin nähden, mutta tietyissä tilanteissa itsevarmuutemme heikkenee. Otamme esimerkiksi. Ajattelemme arvokasta juhlatilaisuutta ylentävine juhlapuheineen ja ohjelmineen. Olemme vakavia ja juhlallisen näköisiä ja ainakin näennäisesti tosisamme. Tilaisuus huipentuu kunniakäynniksi haudoilla, mihin nykyisin päättyy melkein jokainen vähänkin arvokkaampi tilaisuus. Pienempien mysterioiden eli siis tavallisen kulttuurielämän näkökulmasta katsottuna tällainenkin tilaisuus on mitä joka-

päiväisin ilmiö, sillä näin vaatii hyvä tapa. Mutta totuudenetsijän silmin katsottuna paljastuu varsinkin haudoilla käynti tietämättömyyden tunnustukseksi. Kuoleman läheisyydessä olemme vähän herkempiä ja itsevarmuutemme horjuu vähän, sillä kyseisessäkin tapauksessa ihmiset tunnustavat tietämättään itselleen ja toisilleen, että kuolema peittää heiltä totuuden elämästä. Tietämättään he tunnustavat, etteivät tiedä elämästä todellakaan mitään. Kaikki tieto on ollut kuvittelua, usko Jumalaankin tuntuu horjuvan. Kuoleman majesteetin edessä olemme kaikki yhtä avuttomia, elämän tarkoituksen peittää — hauta. — Tästä kaikesta Jumalan etsijä näkee, että oikeastaan tämä tietämättömyyden elämä sivistyksineen, saavutuksineen, sotineen ja hautoineen sisältyy kuoleman mysterioihin, koska juuri kuolema kykenee hieman herkistämään mieliä. Ja hän tekee saman huomion muihinkin elämän ilmiöihin nähden: Nekin sisältyvät kuoleman mysterioihin. Miksi teemme esim. työtä? Siksi, ettemme kuolisi nälkään. Miksi jatkamme sukua? Siksi, ettemme kuolisi sukupuuttoon. Miksi tieteellinen ja teknillinen ponnistelu yhä jatkuu? Siksi, että elämä kävisi helpommaksi, että kuolema siirtyisi tuonnetuksi... — Jumalan etsijä näkee, että tämä tavallinen, jokapäiväinen elämämme kaikine puuhineen sisältyy kuoleman mysterioihin. Näin ollen elämän mysteerit ovat jotakin muuta. Ne sisältyvät henkiseen elämään, niihin tullaan kaitaa tietä kulkien.

— — —

Elämää voidaan katsella ja tutkia eri puolilta, mutta aina on ollut ihmisiä, jotka ovat tutkimuksissaan ja ponnisteluissaan keskittyneet asettautumaan elämään nähden niinkuin elämä itse tahtoo. Elämä tahtoo meidän kasvavan ihmisyyden mitan mukaisiksi, sillä Jumalan tajunnassa elää kuva täydellisestä ihmisestä ja tuo kuva on kosmillis-mystillinen Kristus. Tämän Kristus-ihanteen kaltaisiksi meidän jokaisen tulee kasvaa ja kun heräämme ymmärtämään tämän elämän tahdon, niin silloin voimme itsetietoisesti ja oma-aloitteellisesti suunnata oman pyrkimyksemme elämän tahdon avuksi, joten astumme henkisen elämän kaidalle tielle. Tätä pyrkimystä nimitetään okkultismiksi. Okkultismi tähtää ja on aina tähdännyt siihen, että ihminen lähentyisi Jumalaa ja oppisi ilmentämään Jumalaa itsessään. Siksi henkinessä elämässä muodostuu luonnostaan kuin portaita, asteita, mutta ne asteet eivät ole kenenkään keksimiä. Ne on elämä itse järjestänyt ja ne muodostuvat totuutta etsiville ihmisille ratkaistaviksi kysymyksiksi. Näin on aina ollut ja siksi on okkultisesti katsoen kysymyksiä, jotka liittyvät ihmiskunnan historiaankin siten, että toisina ajankohtina toiset kysymykset ovat enemmän etualalla kuin toiset. Pekka Ervast kuvailee näitä elämänkysymyksiä sanoen, että koko nykyaikainen julkinen okkultinen opetus tähtää kysymyksiin: 1) Onko ihminen olemassa kuoleman jälkeen vai päättyykö hänen elämänsä kuolemassa? 2) Mikä on elämän tarkoitus? 3) Mikä tekee mahdolliseksi saavuttaa tietoisien kuolemattomuuden ja antaa

mahdollisuuden tehdä jatkuvasti työtä kehityksen puolesta? — Kolmas kysymys ja sen ratkaisu antaa samalla lopullisen vastauksen edellisiinkin kysymyksiin. Siihen sisältyy kuolemattoman ruumiin rakentaminen.

Kun siis pyrimme elämän suurempiin eli Kristusmysterioihin, niin joudumme ratkomaan näitä kysymyksiä käytännössä. Tällöin ei ole kysymys älyllisestä pohdiskelusta vaan omassa sielussamme tapahtuvista muutoksista, mutta ymmärrämme noita muutoksia paremmin, jos tutkimme edellä mainittuja kysymyksiä ensin P. E.:n opastuksella historian valossa.

Nykyinen luomispäivä jakautuu ihmiskehityksen kannalta katsoen seitsemään juurirotuun, kuten teosofia kuvailee. Kolmannessa juurirodussa tämä tavallinen ihmiskunta sai järjen valon, mutta elimme vielä aivan alkeellista elämää. Vasta neljännessä juurirodussa Atlantiksella elimme sellaista elämää, että joukossamme saattoi olla totuuden etsijöitä sanan vakavammassa merkityksessä, mutta mikäli heitä oli — ja tietenkin heitä oli — niin heille merkitsi henkinen elämä kuoleman jälkeisen elämän pulmien ratkaisemista. Nyt elämme viidennessä juurirodussa ja meille on tullut okkultisesti katsoen keskeiseksi kysymys elämän tarkoituksesta. Mutta ajallamme on myöskin avattu kuudes juurirotu, joten tuo kolmaskin kysymys on astunut päiväjärjestykseen.

Neljännen juurirodun pohjavire oli siis okkultisesti katsoen kysymys kuolemanjälkeisestä elämästä. Täähän oli sekä psykologiset että fysiologiset syynsä.

Näköaistin puutteellinen kehitys teki silloisille ihmisille fyysillisen maailman hämäräksi, niin että kun esim. ihmiset katselivat toisiaan, niin ulkoiset piirteet olivat epäselviä ja hämääviä, mutta sen sijaan näkyi kaikenlaisia sielullisista toiminnoista johtuvia väri-ilmiöitä, koska aistit näkymättömään maailmaan olivat melkoisesti avoinna. Tietoisuus fyysillisestä maailmasta oli näin ollen epäselvä, joten atlantilainen ihminen herätessään fyysilliseen päivä tietoisuuteensa, joutui oikeastaan samantapaiseen tilaan, kuin me nyt joudumme nukkuessamme, ja kun hän illalla nukkui, niin silloin hän oikeastaan vasta heräsi täysin tietoiseksi ihmiseksi, mutta se herääminen tapahtui näkymättömässä maailmassa. Tästä syystä näkymättömän maailma eli kuolemanjälkeinen elämä oli silloisella tavallisella ihmisellä tärkeämpi kuin näkyväinen maailma, joten totuuden etsijöiden ratkaistavaksi kysymykseksi tuli kuolemanjälkeisen elämän kultivoitaminen: Miten vainajien maailma ja elämä saataisiin inhimillistymään? Vanhassa egyptiläisessäkin kulttuurissa tämä kysymys askarrutti, mitä todistaa ruumiiden palsamoiminen ja sen avulla aikaansaatu vainajien elämäntilan liittäminen fyysilliseen elämään. — Pulman ratkaisu merkitsi luonnollisesti Jumalan etsijän omassa sielussa tapahtuvaa puhdistusta, mutta lopullisesti pulma jäi ratkaisematta. Sillä vainajan persoonallisuus haihtui aikanaan ja hän syntyi uudelleen uutena persoonallisuutena lapseksi jälleen. Muistot entisestä elämästä olivat haihtuneet ja sama kysymys astui uudelleen ratkaistavaksi.

Tässä viidennessä juurirodussa on okkultisen elämän pohjavireenä kysymys elämän tarkoituksesta, ja kysymys keskittyy etupäässä tähän näkyväiseen elämään. Näkyväinen elämä on meille todellinen, selvä ja päivätajuinen, mutta nukkuessamme joudumme jonnekin hämäryyteen, epäselvään ja sotkuiseen tilaan, josta tuomme herätessämme vain hämäriä muistoja. Tuosta pohjavireestä, elämän tarkoituksen selvittämisyrittämisestä, on kasvanut mm. tieteellinen etsintä ja taiteellinen kauneuden ilmaisu. Saman kysymyksen parissa askartelevat kirkot omalla hämärällä tavallaan, sekoittaen etsiskelynsä myöskin kuolemanjälkeisen elämän, ainakin olettamuksena. Kaikki tällaiset puuhut ovat jonkinlaista "pintaraaputtelua": Jotakin silloin tällöin löydetään, mutta elämänpulman peruskysymystä ei voida ratkaista. Oikea ratkaisu sisältyy suurempiin mysterioihin. Se on totuuden etsijöiden ongelma.

Etenkin Pekka Ervast korosti sitä, että kuudeskin juurirotu on jo alkanut. Se on alkanut okkultisesti, todellisesti. Sen rodun elämäntehtävä on viitoitettu teosofisessa ja kristosofisessa sanomassa. Siksi mainitsemamme kolmaskin kysymys on tullut ajankohtaiseksi totuuden etsijöille: Onko mahdollista ratkaista kuoleman ja elämän probleemat siten, että aina voimme olla mukana elämän auttajina? Onko mahdollista rakentaa kuolematon ruumis?

Kun siis tahdomme siirtyä kuoleman mysterioista elämän mysterioihin nykyaikana, niin nämä kysymykset astuvat eteemme käytännöllisesti ratkaista-

viksi. Siksi katselemme tätä elämän koulua ja näitä kuoleman mysterioita eräästä näkökulmasta ja yritämme löytää niistä elämän mysterioitten avaimia.

— — —

Pienemmistä ja suuremmista mysterioista voimme myöskin käyttää nimityksiä vertauskuvallinen ja todellinen. Onhan koko elämämme kaikkine puuhineen oikeastaan vertauskuvallista, vaikka samalla eräältä kannalta todellistakin. Niinpä jo mainitsemamme työnteko on oikeastaan vertauskuvaa henkisestä työstä, vaikkakin se samalla on todellisuuttakin. Emme ole syntyneet tänne jonkin ammatin harjoittajiksi, emme sepiksi, vaattureiksi, opettajiksi, kauppiaksi..., vaan olemme syntyneet ihmisiksi. Olosuhteet ym. aikanaan määräävät, ”miten tulemme toimeen”, minkä ammatin joudumme valitsemaan, joten tavallaan ”leipätyömme” on vertauskuvaa. Todellista on se, että olemme ihmisiä ja suoritamme henkisen läksymme elämässä: Yritämme kasvaa ihmisyydessä.

Elämä on järjestäytynyt siten, ettei kukaan ole seppä syntyessään, kuten sananlasku sanoo. Työnteon taito on opittava. Tämän järjestelmän on laatinut itse elämä, ei kukaan ihminen, mutta ihmiset ovat ottaneet siitä oppia. Niinpä käsityöammatit olivatkin — ja se tapa on eräiltä kohdiltaan vieläkin käytännössä — jaetut oppilaan, ammattilaisen ja mestarityöntekijän vaiheisiin. Vielä nytkin myönnetään eräissä ammateissa kisällin ja mestarin todistuksia.

Oppipojan kasvatus edellytti, ettei hän heti alussa

joutunut opettelemaan varsinaista työntekoa, vaan hänen täytyi olla juoksupoikana. Näin hän joutui kosketuksiin erilaisten ihmisten kanssa, oppi käyttäytymään, kehittyi tahdikkaaksi ja siinä sivussa tutustui työvälineisiin ja tarveaineisiin. Vasta myöhemmin hän sai opetella varsinaista ammatin harjoittamista.

Aineellisen elämän, fyysillisen toimeentulon kannalta katsottuna tällainen vaihe on sekä välttämätön että sangen todellinen, mutta koska emme ole syntyneet ammatin harjoittajiksi, vaan ihmisiksi, niin oppipojan asema on syvimmältään vertauskuva. Se tahtoo sanoa: osataksesi toteuttaa ihmisyyttä, on sinun löydettävä oikea suhde toisiin ihmisiin. Pienempiin eli kuoleman mysterioihin sisältyy tällainen salaisuus ja siitä saamme avaimen suurempiin eli elämän mysterioihin.

Oikeata suhdetta toinen toisiimme opettavat kaikki vanhojenkin uskontojen moraaliohjeet. Viittaamme vain kaikille tuttuihin Mooseksen käskyihin: älä varasta, älä sano väärää todistusta lähimmäisistäsi, kunnioita isääsi ja äitiäsi, älä tapa... Tämän tapaisia ohjeita näemme useimmissa uskonnoissa. Ne ovat ulkoisia, hyvää käytöstä opettavia, eivätkä vaadi erikoisesti sielumme sisäistä puhdistautumista. Korkein ja ratkaisevin on käsky älä tapa, sillä antaessamme toistemme elää, olemme tilaisuudessa toteuttamaan toisiakin ohjeita. Sota on tappamista. On siis selvitettävä välit sodan kanssa. Sota sisältyy kuoleman mysterioihin, joten miekka on käännettävä hau-

taristiksi sotaisen elämäntapamme haudalle. — Näitä neuvoja on annettu vanhoissa uskonnoissa ja siksi on välttämätöntä tutkia kaikkia uskontoja. Pyrimme sisälle suurempiin eli Kristusmysterioihin, joten on välttämätöntä nähdä Kristuksen vaikutus eri uskontojen kautta, sillä Kristus on aina ollut mukana niissä. Kristus on ollut kaukana ihmiskunnan päivätajunnasta, mutta on silti vaikuttanut inspiroivasti vanhoissakin uskonnoissa. Tätä tietä pääsemme sisälle Jeesuksen opetuksiin ja alamme ymmärtää kristinuskon sisältöä. Todistamme itsellemme sen, minkä Pekka Ervast opettaa: **Todellinen kristinusko alkaa aseettomuudesta.**

Täten pääsemme sisälle veljeyden oikeaan ymmärtämiseen. Veljeys on fyysillisen maailman ensimmäinen totuus, ja tähän kannustaa meitä teosofinen elämänymmärrys. Veljeyskysymys antaa pohdittavaksemme mm. yhteiskuntaelämän moninaiset pulmat ja kysymme: Miksi olemme ryhmittyneet yhteiskunniksi? Eiköhän siksi, että olisimme tilaisuudessa auttamaan ja tukemaan toisiamme, sillä vasta yhteiselämä tekee kulttuurielämän mahdolliseksi. Yhteiskunnan pitäisi siis olla olemassa yhteiskunnan jäseniä varten. Mutta onko käytännössä näin? Ei. Sillä valtio on muodostunut salaperäiseksi yliorganiksi, jolla on tarpeen tullen kaikki valta yhteiskunnan jäsenten yli. Se voi määrätä: Ellet tapa tai harjoittele tappamista, niin olet rikollinen. Yhteiskunnan jäsen onkin näin ollen olemassa yhteiskuntaa varten, vain jonkin salaperäisen mahdin pelinappula. — Entä mikä on

tuo mahti? Se on se, mille jokainen yhteiskunnan jäsen alimmasta ylimpään asti tekee tai on pakoitettu tarvittaessa tekemään valan: Joukko säädöksiä, lakeja, joita ihmiset itse ovat kirjoitelleet ja joita he jatkuvasti muuttelevat ja korjailevat.

Tällainen pesänselvitys opettaa, että tulee enemmän kuulla Jumalaa kuin ihmisiä. Jos tahdomme päästä sisälle elämän mysterioihin eli Kristusmysterioihin, niin silloin on kuunneltava Jumalaa ja Hänen lakejaan. Ja Jumala on sanonut suurten Poikiensa suulla: **Ä l ä t a p a.**

Kyseiseen selvittelyyn ja veljeyskysymyksen kaikinpuoliseen käytännöllistämiseen sisältyy kuolemanjälkeisen elämän kultivoitaminen. Ratkaisemme neljännen juurirodun okkultisen peruskysymyksen, sillä kuolemanjälkeiset helvetit ja kiirastulet johtuvat ensisijassa väärästä suhteestamme toinen toisiimme. Pahat tekomme tulevat tuonelassa vastaamme juuri niiden ihmisten hahmossa, joille olemme olleet epäveljellisiä. Tuonela on maaelämän varjo, joten itseämme muuttamalla muutamme tuonelat ja taivaatkin. Ja vaikka tässä ei olekaan kuolemanjälkeisen elämän lopullinen ratkaisu, niin veljellinen maallinen elämä antaa tilaisuuden tehdä työtä ihmisyyden puolesta kuoleman jälkeen.

— — —

Oppipojasta tulee aikanaan ammattilainen, jonka tunnuksena on itsenäisyys. Ammattilainen tulee toimeen omalla työllään, hän palvelee toisia, tuntee ammattinsa salaisuudet ja — opettaa oppipoikia.

Vertauskuvana tämä merkitsee: Suurempiin myste-
rioihin pyrkiessämme meidän tulee saavuttaa o i k e a
s u h d e i t s e e m m e.

Mikä on ”itsemme”, minämme? Se on tämä jokai-
selle tuttu päivätietoisuutemme, älymme, alempi
ymmärryksemme kuten teosofia opettaa. Mutta todel-
linen minämme on henkimaailmassa, ja ihmiskehitys
tähtää näiden kahden minän yhtymiseen. Päivä- ja
alitajuinen minämme on vain heijastusta tuosta kor-
keammasta minästämme. Kuoleman jälkeen persoo-
nallisuutemme haihtuu aikanaan, ja parhain ”tuoksu”
siitä yhtyy todelliseen minäämme. Ajan tullen ta-
pahtuu uusi jälleensyntyminen, korkeammasta minäs-
tämme tulee säde ja se on tämä päivätajuntamme.

Alemman ja korkeamman minän yhtyminen tapah-
tuu Kristuksen avulla. Pekka Ervast opettaa, että
Kristus on nyt meitä lähempänä kuin korkeampi mi-
nämme. Tavallisestihan on niin, ettemme tajua kor-
keamman minämme olemassaoloa. Olemme siitä vain
kuulleet teosofialta. Mutta kun kosmillinen Kristus
tuli Jeesuksen kautta planeettamme korkeammaksi
minäksi, niin siitä seurasi, että Kristus tuli myöskin
ihmisiin aivan kuin korkeamman minän sijaiseksi.
Kristus tuli tajuttavaksi päivätietoisuudessamme.
Kristus on Isän Jumalan ajatus, ihanne täydellisestä
ihmisestä, ja me voimme nyt ymmärtää ja tajuta
tuota ihannetta, vaikka emme korkeampaa minäämme
tunnekaan. Saatamme ymmärtää ja tuntea veljeyttä,
puhtautta, rakkautta, hyvyyttä, rauhaa . . . , niin kor-
keata ihmisyyttä, että tunnemme itsemme kykenemät-

tömiksi sitä toteuttamaan. Tämä on mystillisen Kristuksen vaikutusta. Lisäksi nämä ihanteet on esitetty Vuorisaarnassa. Ne on puettu aivan kirjalliseen muotoon. Ne eivät ole ainoastaan tunteita ja aavistuksia. — Vuorisaarnan käskyjen seuraaminen johtaa korkeamman ja alemman minän yhtymiseen.

Samoin kuin oppipoika-vaihe sisälsi kuolemanjälkeisen elämän avaimen, samoin ammattilaisvaihe sisältää näkyväisen elämän avaimen. Se ratkaisee tämän viidennen juurirodun okkultisen kysymyksen: Mikä on elämän tarkoitus? — Olemme näihin asti puuhanneet yksinomaan alemman ymmärryksemme varassa. Sitä olemme kehittäneet, terästäneet, kouluttaneet, ja niin olemmekin saaneet paljon aikaan. Mutta elämältämme puuttuu moraalinen pohja, ja siksi kaikki suuret saavutuksemme ovatkin uhratut yhä paisuvan sodan kuiluun. Elämä maapallolla on muuttunut yhä järjettömämmäksi. Se on jo kaikkien sotaa kaikkia vastaan. Olemme rakentaneet maanpäällisen helvetin. — Alempi ymmärrys ei siis kykene ratkaisemaan kysymystä elämän tarkoituksesta, joten on otettava avuksi korkeamman minämme voima ja valo, järki. Materialismi suurine luuloineen katselee elämää vain aineen kannalta ja virallinen kristikunta nukkuu. Se on ummistanut silmänsä Kristuksen opilta. Tästä syystä elämä on toivotonta. Vain korkeampi järki voi saada elämään järjestystä, mutta sen järjen luo pääsemme vain Jeesus Kristuksen moraalien avulla, jota moraalia olemme oppineet täysin

ymmärtämään vasta Pekka Ervastian ja J. R. Hannulan opetusten avulla.

Näin joudumme suoraan Uuden Liiton yhteyteen, todelliseen kristinuskoon. Kristinuskon henki on rakkaus, mutta rakkaus ei ole tunteilua eikä hempeilyä. Se on kirkasta järkeä, ihmisyyttä, se on totuutta ja puhtautta. Näissä kasvamalla ja vahvistumalla alkaa korkeamman minämme valo valaista päivätietoista ymmärrystämme ja näemme elämän pulmat uudessa valossa. Alamme ymmärtää sitäkin P. E:n opetusta, että tämä maaplaneetta on saatanan hallinnassa. Saatanan alempi minä hallitsee ja johtaa ihmiskunnan elämää kärsimyksien avulla. Siksi ihmissenkin alempi minä niin helposti kulkee saatanan talutusnuorassa ja toteuttaa hänen suunnitelmiaan. Mutta ne suunnitelmat johtavat, kuten nyt entistä selvemmin näemme, kaikkien sotaan kaikkia vastaan ja yhteiseen luhistumiseen. Ihmiskunnan pelastus kaaoksesta on siinä, että Vuorisaarnan moraalin avulla vedämme korkeamman minämme valon päivätajuntaan, koroitamme Ihmisen pojan, kuten Jeesus sanoi. Sen valon avulla voidaan luoda taivas maan päälle.

Ammattinsa taitava työntekijä opettaa taitojaan toisille; hänellä on oppilaita. Vertauskuvana tämä merkitsee, että totuuden etsijän tulee kertoa löydöistään. P. E. opettaakin, että jos etsinnässämme jotakin löydämme, niin siitä on heti puhuttava toisille. Näin asetetaan käytäntöön henkinen laki: Toisia auttamalla tulee itsekin autetuksi. Vaikka tietomme ja

kokemuksemme ovat vähäisiäkin, niin aina on niitä, jotka ovat vielä vähemmän kokeneet.

— — —

Oppilaan silmillä katsottuna mestarityöntekijä on melkeinpä Jumalan asemassa, sillä oppilaan vastainen menestyminen ammatissaan on suureksi osaksi mestarityöntekijän vallassa. Näin oli ainakin silloin, kun käsityöläisammatti oli kunniaassaan. Vertauskuvana tämä merkitsee, että totuuden etsijän on saatava oikea suhde Jumalaan. Oikea suhde Jumalaan on luonnollisesti Isän tahdon täyttämässä. Se on elämää Jumalassa. — Isän tahdon täyttämistä on jo sekin, kun annamme toisten elää ja toteutamme veljeyttä. Isän tahtoa täytämme vielä syvemmin, kun rakennamme maan päälle taivasten valtakuntaa. Mutta kuolema katkaisee aina välillä työmme, ja on synnyttävä maan päälle uutena persoonallisuutena. Emme voi siis aina toteuttaa Isän tahtoa, emme kykene jatkuvasti olemaan mukana kehityksen puolesta työskentelemässä. Tähän elämämme pulmaan Pekka Ervast tähtääkin, sillä hän puhuu kuoleman voittamisesta, mikä tapahtuu kuolemattoman ruumiin avulla. Ihmiskunnalle on annettu merkillinen tehtävä: On rakennettava ikuinen ruumis, kirkastettu käyttöväline, jollainen P. E:n opetusten mukaan Jeesus Kristuksella ensimmäisenä oli. Sellainen on rakennettavissa fyysillisen ruumiimme eetterisestä puolesta, ja Jeesukselta saamme ikuisen ruumiin siemenen. Vasta sellaisen ruumiin avulla saatamme olla aina mukana elämää palvelemissa,

sillä siihen sisältyvät kuoleman ja elämän salaisuudet. Tämä tehtävä liittyy tulevien juurirotujen ohjelmaan, ja se ratkaisee lopullisesti sekä neljännen että viidennen juurirodun okkultisen tehtävän. Mutta koska kuudes juurirotu on jo okkultisesti avattu, niin tämä kolmas okkultinen tehtävä on nyt tullut keskeiseksi elämän mysterioihin pyrkijöille.

Tätäkin suurtyötä on luonnollisesti valmistettu jo kauan, ratkaisevasti ainakin Jeesuksen saavuttamista voitoista lähtien. Niinpä evankeliumeissa kerrotaan vertaus kuninkaanpojan häistä, joihin mentäessä oli pukeuduttava hääpukuun. Hääpuku on kuvaannollinen nimitys kuolemattoman ruumiin eräistä rakennusvaiheista. Pukuvertausta käyttää myöskin apostoli sanoessaan: Pankaa pois vanha ihmisenne, minkä mukaan ennen vaelsitte ja pukeutukaa uuteen ihmiseen, joka on Jumalan mukaan luotu, joka siis on luotu Kristuksen mukaan, Isän Jumalan täydellisyyskuvan kaltaiseksi.

Ymmärrämme tähän sisältyvän ihmisyyden mitan täyttymyksen, koska tuo mitta — Kristuksen kaltaisuus — on Isän Jumalan mitta. Näin suunnattomat näköalat Pekka Ervast avaa katseltavaksemme ja J. R. Hannula valaisee niitä käytännöllisen elämän sovellutuksina. Hänen johdollaan pääsemme yhä täydellisempään selvyyteen siitä, että henkinen elämä on työtä. Kuolematon ruumis rakennetaan henkisellä työllä, ja henkinen työ on työtä nimenomaan Vuorisaarnan hengessä, siis Jeesus Kristuksen ja Pekka Ervastin opetuksia toteuttaen. Hen-

kinen työ ei ole istumista ”viileissä metsissä eikä erämaissa”, vaan se on valistustyötä ihmisten kes-
kellä. Se on meidän aikanamme suuren Maailman-
uskonnon käytännöllistytystä. Tällainen työ kysyy
ritarillisuutta, mikä oli selvillä apostolillakin sanoes-
saan: Pukekaa päällenne Jumalan koko sota-asu,
oikeamielisyyden rautavaippa, jotta voisitte välttää
perkeleen kavalat hyökkäykset; sillä meidän taiste-
lumme ei ole sotimista verta ja lihaa vastaan, vaan
henkivaltoja vastaan, ilmavallan ruhtinaita vastaan
taivaan avaruuksissa. Tässä ei ole kysymys miekan
heiluttamisesta, vaan ritarillisesta Mestarin sanoman
puolustamisesta kaikkia hyökkäyksiä vastaan. Pekka
Ervast sanoikin, ettei ole suurta se, että istumme
kunniatuolissa, vaan se, että aivan kuin näännyimme
henkisen työtaakkamme alla ja kaadumme kuin soturi
paikallemme. Tällainen asenne, tarmo ja työskentelyn
tahto on vastavaikutus maailman veriselle temmel-
lykselle, sillä elämä tahtoo, että Mestarien sanoman
täytyy menestyä. — Historiasta näemme kolme ver-
taansa hakevaa esimerkkiä tämän kaltaisesta työskentelyn
tarmosta: Pekka Ervastin, apostoli Paavalin
ja J. R. Hannulan. Heidän esimerkkinsä pätee jokai-
selle, joka uskaltaa katsoa Maailmanuskonnon sano-
massa viitoitettua henkisen elämän tietä siten, että
hän tahtoo tietää ja ymmärtää sen tavoitetta. Se on,
Jeesuksen sanoja käyttääksemme ”työntekoa Juma-
lan viinimäessä”. Näin kykenevät tekemään työtä
vain ne, jotka rakastavat Mestaria ja Hänen
sanomaansa. — Ehkä ymmärrämme edellä sanotun

valossa noita Pekka Ervastian sanoja: Suurempiin mysterioihin sisältyy minuuden kaikkiallisuus ja yksilöllisyyden iankaikkisuus; minuuden kaikkiallisuus on rajaton sääli, yksilöllisyyden iankaikkisuus on ääretön rohkeus.

Henkinen elämä kysyy kuten sanottu, ritarillisuutta. Ritarillisuutta vaatii se, kun sotaisen ihmiskunnan keskellä luopuu aseista, ritarillisuutta myöskin se, kun itsensä voittaen rakentaa rauhaa ja Isän valtakuntaa maan päälle. Mutta kahdesti ritarillisuutta vaaditaan siltä, joka pahan voittaa lopullisesti ja yksin Isän tahtoon nojautuu, sillä kauan vaanii kintereillämme koston, väkivallan, julmuuden... henki. P. E. opettaakin, että hääpuku valmistuu vasta mustasta magiasta luopuneelle. Siksi henkisessä elämässä, Kristuksen seuraamisessa on aina oleva keskuksena anteeksianto ja rakkaus. Ei taistellen, vaan voittaen, voittaen sanan voimalla, sillä Sanalla luotiin maailmat. Niin myöskin me ihmiset olemme kutsutut luomaan uudet taivaat ja uuden maan, uuden ihmistyyppin ja uuden sivistyksen, sanan, opetuksen avulla. Vallitseva väkivaltainen maailma huojuu liitoksissaan, mutta uusi inhimillisempi on jo alkamassa. Mutta uuden luominen vaatii t y ö t ä.

— — —

On mahdollista tutkia Pekka Ervastian kirjojen opetuksia — kuten muidenkin pyhien kirjojen opetuksia — eri syvyydestä. Niitä voidaan lukea arvois-televan älyn avulla, tai eläytymällä tunnepitoisesti niiden kauneuteen. Mutta syvin futkimistapa ottaa

mukaan tahdon ja se johtaa suoraan käytäntöön. Tutkija eläytyy opetuksiin ja alkaa niitä noudattaa.

Ensimmäinen tutkimistapa on yleisin. Tutkija etsii opetuksista heikkoja kohtia, arvostelee ja tavallisesti uskoo itse olevansa viisaampi kuin opettaja. Hänen näkökulmastaan katsoen opettaja on ”tavallinen ihminen”, ehkä vähän toisia viisaampi. Tällaisen käsityksen saa helposti Pekka Ervastian kirjallisuudesta, sillä hän ei esitä itseään, eikä kerskaile suuruudellaan. Hän esittää toisia opettajia, nostaa Jeesuksenkin kaiken yläpuolelle. Siksi saatetaan ajatella P. E:stäkin, ettei hän opettanut mitään uutta ja silloin jää paljon arvokasta pimentoon. Näin pinnallinen tutkimistapa ei paljon auta etsijää. — ”Hartauskirjoina” P. E:n opetukset sitä vastoin kaunistavat sielua, mutta järjellisen valistuksen hylkiminen tekee tutkijan kestäättömäksi karun elämän keskellä. Sillä elämän ”tosiasioiden” keskellä kysytään tekoja, ja tulee tilanteita, jolloin teot vaativat järjen apua.

Ainoaksi päteväksi tutkimistavaksi jää kolmas vaihtoehto, jolloin tahto on mukana. Varsinainen henkinen elämä alkaa tahdosta, opettaa P. E., ja tahto vie työhön kristosofisen sanoman puolesta. Mutta tahtoperäinen tutkiminen, eli varsinainen henkinen työ edellyttää uskoa Pekka Ervastian opetusten aitouteen ja syvyyteen, sillä miten kykenemme tekemään työtä hänen sanomansa puolesta, elleemme usko hänen tietoonsa, viisauteensa ja opetustensa syvyyteen. Miten pääsemme tällaiseen uskoon, mistä saam-

me selvyyttä ja valoa, miten ymmärrämme P. E:n suuruuden?

Avaimen tähän antoi J. R. Hannula, Pekka Ervastin monivuotinen työtoveri. Hän paljasti opetuksissaan P. E:n henkisen ja okkultisen aseman. J. R. H. esitti — P. E:n opetuksiin nojaten — että Pekka Ervastissa inkarnoitui aurinkokuntamme Logoksen Isä-ryhmän johtaja samoin, kuin Jeesuksessa inkarnoitui aurinkokuntamme Logoksen Poika-ryhmän johtaja. Viimeksimainitusta tapahtumasta puhuu P. E. kirjassaan ”Teosofian sanoma nykyajalle”. Tällainen avain antaa P. E:n henkilöitymälle uuden merkityksen, joten tutkija voi ryhtyä katselemaan hänen opetuksiaan uudesta syvyydestä. Hänelle tulee selviöksi, että P. E:n opetukset menevät syvemmälle kuin Jeesuksen, koska Jeesuksenkin opetukset ovat saaneet täyden selvyyden vasta P. E:n opetusten avulla. — Otamme yhden esimerkin.

Jeesuksen esittämä neljäs käsky kuuluu Matteuksen mukaan: ”Te olette kuulleet sanotuksi: ’Silmä silmästä ja hammas hampaasta’. Mutta minä sanon teille: älkää tehkö pahalle vastarintaa; vaan jos joku lyö sinua oikealle poskelle, käännä hänelle toinenkin; ja jos joku tahtoo sinun kanssasi käydä oikeutta ja ottaa ihokkaasi, anna hänen saada vaippasikin; ja jos joku pakottaa sinun yhden virstan matkalle, kulje hänen kanssaan kaksi. Anna sille, joka sinulta anoo, äläkä käännä selkääsi sille, joka sinulta lainaa pyytää”.

Jeesus siis opettaa — kuten jo ensimmäisessäkin

luvussa totesimme — että paha tulee meitä vastaan toisen ihmisen muodossa. ”Kun joku tekee sinulle paha, niin älä vastusta häntä”. — On muistettava, ettemme löydä evankeliumeista muita näin suoria opetuksia pahan vastustamisesta. On kyllä eräitä vertauksia, mutta niitä saattaa tulkita useammalla tavalla. Niinpä eräessä vertauksessa kerrotaan kylväjästä, joka kylvi vehnää, mutta pelto kasvoi myöskin ohdakkeita. Opetetaan, ettei pidä kitkeä ohdakkeita pois, ettei niiden mukana nousisi myöskin vehnää. — Jos meillä ei ole apunamme Pekka Ervastian opetuksia, vaan yritämme itse tulkita tätäkin vertausta, niin miten tiedämme, onko vertauksen opetus tarkoitettu todellakin maanviljelijöille, tai onko se jokin sisäinen, ihmissielua koskeva opetus. Vertauksen selitys jää oman tulkintamme varaan, joten ainoaksi selväksi opetuksiksi pahan vastustamattomuudesta jää Matteuksen Vuorisaarnan neljäs käsky.

Kun tämän jälkeen siirrymme Pekka Ervastian opetukseen pahan vastustamattomuudesta, jota hän nimittää henkisen elämän kulmakiveksi, niin ei hän kumoa Jeesuksen opetuksia, sitä, etteikö paha tule meitä vastaan toisen ihmisen muodossa. Kyllä hän näin opettaa. Mutta P. E. syventää Jeesuksen käskyä ja sanoo: Älä vastusta pahaä itsessäsikään, omassa sielussasikaan; jos sitä vastustat, jos taistelet itsessä olevaa pahaä vastaan, niin sinä aivan kuin rakastat sitä pahaä, etkä henno siitä luopua; paha, niin ulkoinen kuin sisäinenkin, tulee voittaa, ei taistella vaan voittaa... — Jeesuksen käskyssä kuvastuu

alistuvaisuus, Pekka Ervastin vastaavassa opetuksessa voitto.

Tällaisia esimerkkejä tutkija voi etsiä lisää todetakseen, että Pekka Ervast meni opetuksissaan syvemmälle kuin Jeesus. Esimerkit vahvistavat hänen uskoaan P. E:hen ainutlaatuisena Opettajana. Samalla omat tutkimukset vahvistavat edelleen J. R. Hannulan opetuksia P. E:n henkisestä ja okkultisesta asemasta, joten hän alkaa yhä enemmän ymmärtää J. R. H:ta suuren Maailmanuskonnon toisena peruspylväänä ja Pekka Ervastin elämäntyön jatkajana. Vakavalle totuudenetsijälle tällainen työ on välttämätöntä perustuksen laskemista, jotta hän kykenisi tahtoperäiseen henkiseen elämään, mikä merkitsee henkistä työtä. Ilman perustusta kaikki kaatuu ja henkinen elämä muodostuu pinnalliseksi harrasteluksi, "heliseväksi vaskeksi ja kiliseväksi kulukseksi". Perustuksen puuttuminen vie parhaimmassa tapauksessa siihen, että suurien opettajien sanomalla on arvoa vain sikäli, mikäli ne tukevat harrastelijan omia mieliteorioita, joita tämän maailman viisaus on häneen istuttanut. Pahemmassa tapauksessa opetukset käännetään tukemaan ihmiskunnan sotaintoa; näin on käynyt Jeesuksen opetuksille virallisen kristikunnan toimesta. — Mutta vakava totuudenetsijä vaatii henkisille ponnisteluilleen perustuksen ja se löytyy — työn avulla.

III

GRAALIN TARU.

Mestarin kerrotaan lausuneen: Ihminen ei elä ainoastaan leivästä, vaan siitä ravinnosta, mikä tulee Jumalasta. Tuo paljonpuhuva lause sisältää ajatuksen, ettemme ole vain tämän fyysillisen maailman olentoja, jotka synnymme, kasvamme, elämme aikamme, viimein kaadumme ja lahoamme, vaan että meissä on myöskin jotakin jumalallista, sielullista ja henkistä, mikä kaipaa toisenlaista ravintoa kuin ruumiimme. Samoin kuin ruumiimme kasvaa ja pysyy työkykyisenä fyysillisen ravinnon ansiosta, samoin sisäinen ihmisemmekin on kasvun ja kehityksen alainen. Vähäisestä alusta sekin kasvaa saadessaan henkistä ravintoa, pysyy työkykyisenä ja siten suorittaa ihmiselle kuuluvaa elämäntehtävää. Varsinainen ihminen on siis tuo sielullis-henkinen olemuksemme ja sen ravinto on Mestarin oppi, se viisaus, minkä hän sai Isältään. "Minä ja Isä olemme yhtä", sekä "joka näkee minut, näkee Isän", sanoi Jeesus.

Ei Jumala ole opettanut ihmiskuntaa millään yliluonnollisella tavalla, vaan hänen opetuksensa on tullut ilmi hänen suurten Poikiensa kautta, heidän moraalisissa opetuksissaan. Jeesus Kristuksen suun kautta vuodatettiin ihmiskunnalle siihen astisista syvin henkinen ruoka ja se sai kirjallisen muodon Vuorisaarnassa.

Elämä ei kuitenkaan ole niin suoraviivaista, että henkisen ruoan jakajia olisi täällä jatkuvasti. Maailma ei ole heitä sietänyt. Vuorisaarnan moraalin julistajat ovat saaneet maksaa hengellään uskalluksensa. Näin ei käynyt ainoastaan Jeesukselle, vaan lisäksi Stefanukselle ja muille Jeesuksen oppilaille, Paavallille ja sadoille myöhemmille Vuorisaarnan todellisille seuraajille ja julistajille. Maailma tyytyy vain aineelliseen leipään. Henkistä ravintoa se ei ole sietänyt. — Jeesus Natsarealaisesta lähtöisin oleva kristillinen liike muuttui Mestarin opin vastustajaksi, muodostuttuaan kirkoksi. Jeesuksen nimestä tuli astinlauta papillisille valtapyrkimyksille. Tuli pimeä keskiaika, noitavainot ja inkvisition hirmuaika, marttyyrien veri vuoti kirkkojen toimesta, taikausko rehoitti ja ihmisyys poljettiin maahan. Ken uskalsi ajatella omilla aivoillaan, sai maksaa uskalluksensa roviolla.

Kaiken synkkyuden keskellä eli kuitenkin toivon kipinä. Niinpä Pekka Ervastkin toteaa, että tuona aikana oli syvempääkin henkistä pyrkimystä, sillä ihmisten totuudenjanoa ei voida pakolla kokonaan tukahduttaa. Oli sálaisia seuroja, joiden jäsenet tie-

sivät ja tunsivat syvemmin Kristuksenkin opetuksia. Oli albigenssejä, alkemistejä, manikealaisia, temppeliritareita... he kätkivät opetuksensa vertauskuviin ja vältyivät siten kirkon vainolta, mutta samalla herättivät etsivissä sieluissa totuudenjanoa ja uskoa sen löytämiseen. Näin syntyi monenlaisia legendoja, taruja, jotka kiehtoivat kauneudellaan ja herättivät uskoa hyvään. Näin syntyi myöskin Graalin taru, mihin hartaiden uskovaisten mielikuviutus liitti monenlaisia sivutarinoita.

Graalin tarun perusrunko on lyhyesti kertoen seuraava. Kun tapahtui enkelien lankeemus tai — kuten myöskin sanotaan — käytiin suuri taistelu taivaissa pimeyden- ja valkeudenvoimien välillä, niin pääenkeli Luciferin kruunusta irtosi kaunein jalokivi ja putosi maan päälle. Jalokivi joutui erään ritariston, Graal-veljeskunnan haltuun, ja se säilytti kiveä. Myöhemmin jalokivestä tehtiin malja, jota Jeesus käytti asettaessaan viimeistä ehtoollistaan ja johon Josef Arimatialainen kokosi verta Jeesuksen haavoista. — Tämän päärungon ympärille muodostui useampia kauniita legendoja, joissa kuvailtiin graalritariston jaloutta ja erikoisuutta.

Graalin taruun on siis liitetty aineksia sekä Vanhasta että Uudesta Testamentista. Vanha Testamentti kertoo ajasta, jolloin maan päällä eli jättiläisiä. Jumalanpojat katselivat silloin maan päälle, rakastuivat ihmisten tyttäriin ja ottivat heitä puolisoikseen. Tämä kertomus on kaikua ihmiskunnan esihistoriasta, ja sitä on nimitetty enkelien lankeemukseksi. Mutta

Graalin taruun on liitetty kohtia myöskin Johanneksen Ilmestyskirjasta, missä kerrotaan Mikaelin ja lohikäärmeen taisteluista ja lohikäärmeen heittämisestä maan päälle. — Graalin taru kertoo siis sekä menneisyydestä että tulevaisuudesta, sillä ”enkelein lankeemus” tapahtui ihmiskunnan esihistoriassa, mutta Ilmestyskirja kuvailee tulevaisuutta, jos se avataan historiallisella avaimella. Johanneksen Ilmestyskirja on Jeesuksen inspiration tuote ja sen näyt tähtäsivät tulevaisuuteen silloin, kun Ilmestyskirjaa kirjoitettiin.

Toinen huomioitava seikka Graalin tarussa on, että siinä liitetään yhteen Jeesuksen asettama ehtoollinen ja ko. maljaa säilyttävä salaperäinen ritaristo. — Ehtoollinenhan on päivätyön jälkeinen ateria. Meillä Suomessakin aterioitiin ennen kolme kertaa päivässä: aamulla, keskipäivällä ja illalla. Tämä järjestys ja aterioitten nimityksetkin ovat nyt muuttuneet. Nähtävästi siihen on vaikuttanut epäterve säätyläiselämä, jollaista vietettäessä nukkuma-aika venyi puoleen päivään ja aamiainen siirtyi keskipäivään. Päivällinen nautittiin illalla, ja vasta sen jälkeen alkoivat aamuyöhön kestävät huvitukset. Mutta terve talonpoikaisväestö nautti ehtoollisen työajan jälkeen, ja se oli silloin luonnollinen palkka ruumiille sen suorittamasta päivän työstä. — Jeesuksen asettama ehtoollinen oli kuitenkin vain vertauskuva henkisestä ruoasta, Jumalalta tulevasta, ja siksi Jeesus sanoikin: Kun syötte yhdessä, niin tehkää se minun muistokseni. Oppilaathan tekivät työtä, he julistivat Mestarinsa

oppia ja heidän tekemästään työstä tuli henkinen ruoka, sielun ja hengen ravinto, mikä vahvasti oppilaita Mestarinsa sanoman ymmärtämisessä ja seuraamisessa. Henkistä ehtoollista eivät näinollen voi nauttia muut kuin ne, jotka tekevät henkistä työtä, syventyvät Kristus-moraaliin, siinä kasvavat ja sitä moraalia julistavat, joten kirkollinen ehtoollinen jää karkeaksi vertauskuvaksi.

Kun Pekka Ervast käsittelee näitä asioita opetuksissaan, niin hänkin liittää henkisen aterian ja kyseisen ritariston yhteen. Niinpä hän kirjassaan "Christosophisia peruskysymyksiä II" selvittelee ehtoollismysterion eri puolia esittäen ehtoollisen viisi eri merkitystä: Eksoteerisen eli ulkoisen ja esoteerisen eli sisäisen merkityksen ja lisäksi maagillisen, mystillisen ja okkultisen merkityksen. Viimeksi mainitun yhteydessä hän selostaa Graal-tarua. Kirjassaan "Kadonnut Sana" hän käsittelee henkistä elämää toiselta näkökulmalta, kuvailee sitä Temppeleinrakentamiseksi. Siinäkin yhteydessä hän puhuu ritaristosta ja nimittää Temppelein pyhäkköä Graal-Temppeleiksi. Vielä toisissakin yhteyksissä hän käsittelee Ihmisyyden Temppelein rakennustyötä, kuvaillen Temppelein puutarhaa, esikartanoa, itse Temppeleitä ja sen sisällä olevaa Pyhäkköä. — Kun siis totuudensetsijä alkaa kysellä elämänsä tarkoitusta ja etsiä vastausta kristosofiselta elämänymmärrykseltä, niin silloinhan hän alkaa irtautua maailmasta, koska hänen sielunelämänsä suuntautuu henkisiin asioihin. Hän joutuu tavallaan Temppelein puutarhan portille,

mutta tämä portti aukenee vasta määrätyn moraali-
sen ratkaisun edessä. Näin tulee Temppelel-käsitteeseenkin viisi astetta. Pyrkijä on ensin puutarhan portin edessä, sitten puutarhassa, sen jälkeen esikartanossa, Temppeleissä ja viimein Temppeleiden Pyhäkössä. — Ihmisen pyrkimyksestä Kristuselämän yhteyteen on Pekka Ervast antanut täten kaksi rinnakkaiskuvausta, jotka me voimme yhdistää, koska kummassakin kerrotaan samasta asiasta. Puutarhan portin ulkopuolella pyrkijä nauttii henkistä ravintoa ehtoollisen eksoteerisessa eli ulkoisessa merkityksessä, mutta saapuessaan puutarhaan henkisen ravinnon laatu muuttuu, vahvistuu esoteeriseksi eli sisäiseksi, esikartanossa se tulee maagilliseksi. Temppeleissä mystilliseksi ja Pyhäkössä okkultiseksi. Kolmannen, selventävän rinnakkaisesityksen saamme ”Isä meidän”-rukouksesta.

Henkinen elämä on elämää Jumalassa. Tämä merkitsee, että totuudenetsijän tulee löytää sielunelämässään asenne, jossa tajunta jatkuvasti suuntautuu henkiseen elämään Vuorisaarnan moraalin viittomalla tavalla. Tällainen sieluntila, mietiskelytila on jatkuvaa rukousta, ”sielun kaipuuta ylängöille ja hengen mykkää mietiskelyä”, kuten Pekka Ervast tilannetta kuvailee. Maailmanihmisen sielunelämä on suunnattu esim. rahaan, mutta totuudenetsijän sielun tulee jatkuvalla ponnistuksella suuntautua Jumalaan. Siksi Jeesuskin antoi ”Isä meidän”-rukouksen oppilailleen ohjeeksi ja avuksi. Siinäkin on viisi kohtaa, joiden avulla saamme selvyyttä henkisen ehtoollisen

luonteesta. Seuraavassa teemme kolminkertaisen rinnastuksen: Vertaamme toisiinsa ihmisyyden Temp-
pelin viittä osastoa, henkisen ravinnon eli ehtoollisen
viittä eri merkitystä ja "Isä meidän"-rukouksen viittä
mietiskelyohjetta. Kaikki nämä kuvaavat samaa
asiaa: Jumalan etsintää ja löytämistä.

Ehtoollisen nauttimisen ja Temppelein rakentamisen
yhteydessä puhutaan salaperäisestä ritaristosta. Tällä
viitataan siihen, että totuudenetsijäin muodostama
ryhmä on kuin yksilö, ritarijoukko. Ryhmäkin saattaa
kulkea samoja askeleita kuin yksilö, ryhmäkin saattaa
tehdä moraalisia ratkaisuja ja syventyä yhteispon-
nistuksin Kristuselämään. Tällainen on luonnollista
ja välttämätöntä, sillä uskonto edellyttää veljeys-
elämää. Henkisillä Opettajilla onkin aina ollut oppi-
las - j o u k k o. Samoin "Isä Meidän"-rukous esitetään
monikkomuodossa: m e i d ä n Isämme, anna m e i l l e
anteeksi jne. Rukous on tarkoitettu myöskin ryhmälle.

— — —

Kun siis ihminen — tai ryhmä ihmisiä — herää
tajuamaan entisen elämänsä tarkoituksettomuuden ja
alkaa kuunnella henkisen Opettajan opetuksia, niin
silloin hän tai he osittain irtautuvat muusta ihmis-
kunnasta, ehkei ulkonaisesti, mutta sisäisesti. He
omaksuvat asteettain uuden elämänkatsomuksen,
teosofian valon, kristosofian moraalin. Tietämättään
tai tietoisesti he alkavat syödä henkistä leipää, Juma-
lasta tulevaa ravintoa. Totuuden etsiminen on hen-
kistä työtä ja henkistä työtä seuraa henkinen ravinto,
ehtoollinen. Yksilö tai ryhmä on tällöin saapunut

Kristus-Tempelin puutarhan portille, ja siinä henkinen leipä saa eksoteerisen eli ulkoisen sisällön. Tilannetta kuvaa Mestarin lause oppilailleen: Niin usein kuin te syötte yhdessä, tehkää se minun muistokseni. Aloittelevat oppilaat muistelevat Mestarinsa opetuksia — olipa Mestari fyysillisesti heidän mukanaan tai ei — syventyvät niihin ja yrittävät päästä sisälle opetusten ytimeen. Opettaja on puhunut Kristuselämästä, toisenlaisesta kuin elämä maailmassa. Heidän sielunelämänsä painopiste alkaa siirtyä maailman kiireistä, politiikan kiihkoista, kirkollisista uskomuksista jne. Vuorisaarnan moraaliin. — Jo ennen tätä vaihetta on totuutta etsivä ihminen valaisut sieluaan teosofian valolla, sillä eihän hän muuten osaisikaan luopua oikealla tavalla maailman tarjoamista uskomuksista. Tässä ei ole kysymys kaikkeen väsyneen sielun unen tarpeesta, vaan voimakkaasta sisäisestä tarpeesta etsiä henkistä valoa ja myös löytää sitä. — Tällöin tulee avuksi ”Isä meidän”-rukouksen ensimmäinen kohta: ”Isä meidän, joka olet henkemme taivaissa, pyhitetty olkoon Sinun nimesi”. — Puutarhan portilla on siis Isän nimi pyhitettävä. Mutta onhan virallinenkin kristikunta pyhittänyt jumalansa nimen, kaikissa kirkoissahan rukoillaan häntä. Entä onko kristikunnan jumala sama kuin Jeesuksen taivaallinen Isä, rakkauden henki, joka antaa aurinkonsa loistaa niin oikea- kuin väärämielillekin? Ei ole, ymmärtävät portilla olijat, sillä virallisen kristikunnan jumalaa rukoillaan armeijoitteen tueksi, ja jo H. P. Blavatsky sanoi, että sotarukoukset

ovat henkistä noituutta. — Kristus-Tempelin puutarhan portilla on pyhitettävä — ei joku hurmahenkinen kansallisjumala tai sydämettömien ihmisten keksimä murhan henki, vaan — suuren elämän takana oleva taivaallinen Isä, rakkauden ja ihmisyyden tajunta. Sodan jumala saa mennä, sillä todellinen kristinusko alkaa aseettomuudesta.

Tämä on se välttämätön moraalinen ratkaisu, mikä avaa portin Tempelin puutarhaan. Se portti on uudestisyntynyt paratiisin puutarhan portti. Niinkuin muinoin paratiisin portteja, niin nytkin tuota puutarhan porttia vartioivat kerubit välkkyvin miekoin, joten miekan salaisuus on ensin ratkaistava: Mie-kasta on luovuttava, siitä on tehtävä hautaristi menneisyyden sotaisille temmellyksille. Näin tehden pyhitetään todellisen Jumalan nimi, nostetaan se arvoonsa. Nimi merkitsee laatua ja sen Jumalan ”laatu”, josta Jeesus ja Pekka Ervast opettavat, tulee esille Vuorisaarnan käskyissä: älä suutu; älä ajatuk-sissasikaan ole epäpuhdas; älä vanno; älä vastusta pahaa; älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä. — Kristosofian valon avulla on etsijä tehnyt periaatteellisen ”pesäeron” saatanan ”moraalin” ja Kristus-moraalin välillä. Nyt periaatteista siirrytään käytäntöön.

Tähän moraaliseen ratkaisuun johtaa Mestarin oppiin syventymisestä koituvan henkisen ravinnon, ehtoollisen nauttiminen, ja ratkaisu avaa puutarhan portit ja tien Elämänpuulle. Yksilö tai henkinen työ-

ryhmä siirtyy puutarhaan, joten ehtoollinenkin muuttuu esoteeriseksi, sisäiseksi. Ravinnon laatu voimistuu. Pekka Ervast selittää sen merkitsevän sitä, että etsijän tulee antaa minuutensa Mestarille. Ihmisluontoon sisältyy suuri minäkeskeisyys, elämme yleensä vain itseämme varten. Nyt odotetaan pyrkijän elämään tulevan entistä enemmän Mestarijohtoisuutta, Jumaljohtoisuutta. Puutarha on viljelty alue, se ei ole aarniometsä, eläimetkin ovat siellä työjuhtia eivätkä petoja. Puutarhassa vallitsee rauha ja etsijä ymmärtää: Jos sielusta nousee esim. viha, niin viha saamennä, jotta Mestarijohtoisuus saisi sijaa, Mestarin opetus toteutuisi, sillä Mestari on sanonut ”älä suutu”. Näin Vuorisaarnajohtoinen elämä kasvaa myöskin henkisessä ryhmässä. Siihen viittaa ”Isä meidän”-rukouksen toinen kohta sanoilla: ”Tulkoon valtakuntasi. Tapahtukoon tahtosi, niin maassa kuin taivaissa”. Isän tahto, Vuorisaarnan Mestarin tahto on saava valtaa itsekeskeisyytemme yli Tempelin puutarhassa, ja yksilö samoin kuin henkinen työryhmäkin voi niin vahvistua ehtoollisesta, että oman minän toiveet, pyyteet väistyvät aina, kun Kristusviisaus sanoo: Menettele näin, tee näin, sillä näin Isä tahtoo. — Tosin virallinen kristikuntakin rukoilee toistuvasti: ”Tapahtukoon sinun tahtosi”, mutta kun se suuntaa rukouksensa sodanjumalalle, toivoo hänen tahtonsa tapahtuvaksi, niin luonnollisesti sodat tulevat yhä verisemmiksi ja kansojen elämä yhä helvettillisemmäksi. Tempelin puutarhassa vaeltavat ovat jo aikaisemmin tehneet välinsä selviksi sodanjumalan

kanssa, joten heidän rukouksensa tähtää ihmisyyden voimistumiseen.

Tempppelin esikartanossa opitaan tuntemaan Kristus. Niinpä henkinen ravinto saa siellä maagillisen sisällön. Ehtoollisen maagillisuudella Pekka Ervast tarkoittaa, että siinä on mukana Mestarin voima. On siis luonnollista, että esikartanoon saapuneen yksilön, kuten henkisen työryhmänkin, elämä tulee spontaaniseksi, oma-aloitteelliseksi ja samalla aktiiviseksi. Henkinen ryhmä saa jotakin aikaan, se ponnistaa, työskentelee, mutta sen työtä johtaa Mestarin voima, siksi sen elämä on maagillista. Niinpä "Isä meidän"-rukouksen kolmas kohta kuuluukin: "Anna meille tänä päivänä, Isä, meidän yliaistillinen leipämme". P. E:n opetusten mukaan tällainen rukous merkitsee: Anna meille sellaisia elämän kokemuksia, että aina muistaisimme olevamme henkiolentoja ja Sinun lapsiasi. — Esikartanossa olijat siis aivan kuin pyytävät, että heidän karmansa purkautuisi nopeammin, jotta he vapautuisivat menneisyydessä tehdyistä karmallisista veloistaan. Siksi voi tulla vaikeuksia, sillä voimakas henkinen elämä herättää myöskin vastustavat voimat hereille. Ryhmä alkaa herättää huomiota. Tällaisia esimerkkejä saatamme havaita henkisissä liikkeissä silloin, kun niiden elämä on todellista, vakavaa ja pyhää. H. P. Blavatskyn eläessä saattoi tällaista tapahtua, ja Pekka Ervastin työn yhteydessä löydämme myös esimerkkejä. — Yksilö paremmin kuin ryhmäkään ei tunne itseään, elleivät koetukset tule. Henkisellä tiellä kulkijan

täytyy päästä selville itsestään, onko hänen vakauksensa todellista ja mikä on hänelle elämässä tärkeintä: Kunnia, valta, rikkaus, tämän maailman hyvä... vaiko Mestarin opetus? Kestävä kallioperusta on löydettävä Vuorisaarnasta, ja tämä elämän käytännöllisissä vaikeuksissa ja kamppailuissa löydetty moraaliperusta on Kristuksen hengen tunteamista. Ilman tätä vakavuutta ei yksilö eikä ryhmä voi eikä osaa kolkuttaa Temppelein porteille.

Maagillisen ehtoollisen — sellaisen, missä Mestarin voima on mukana — vahvistamana oppilas tai henkinen työryhmä voi kolkuttaa Temppelein porteille. Temppeleissä opitaan elämään iankaikkisesti.

Iankaikkinen elämä ei ole sellaista, että esimerkiksi eläisimme aina fyysisessä maailmassa, iankaikkinen elämä on ajasta ja paikasta riippumatonta. Se on elämää rakkaudessa, Jumalassa. Jumala on rakkaus ja hänessä on iankaikkinen elämä. P. E. opettaa: Niin paljon kuin meissä on rakkautta, niin paljon meissä on Jumalaa eli iankaikkista elämää. Temppeleissä opitaan siis rakkauden suurta läksyä ja rakkauden olemus on anteeksiannossa. Neljäs kohta ”Isä meidän”-rukouksessa kuuluukin: ”Anna meille anteeksi meidän velkamme, niin kuin mekin annamme anteeksi niille, jotka rikkovat meitä vastaan”. — Olemme velallisia Jumalan edessä hyvässä, emme ole olleet niin hyviä ja inhimillisiä kuin ehkä olisimme osanneet olla, jos olisimme oikein yrittäneet. Tämän velan saamme anteeksi Isältä, jos mekin annamme anteeksi toinen toisillemme. Antaessamme anteeksi saamme

tuntee temppeleitunnelmaa, sisäistä onnea ja autuutta. Siinä onnessa saamme anteeksi Jumalalta ja opimme yhä enemmän rakkautta toinen toisiimme.

Henkinen ravinto syvenee Temppeleissä mystilliseksi ehtoolliseksi. P. E:n kuvauksen mukaan Jeesus tai joku hänen enkeleistään antaa totuudenetsijälle mystillisesti maljan elämän vettä, kun tämä on liian hyljätty ja runneltu. P. E. sanoo asian olevan aivan yksilöllisen, toiset eivät siitä tiedä. Saatamme kuitenkin ymmärtää, että jos henkinen ryhmä on muodostunut Temppeleiksi ja elää jo korkeammassa yhteisessä elämässä, saattaa se tuntee yhteistä riemua, tuskaa, vaikeutta yhteisen työn takia, ja siis myöskin kokea yhteistä ehtoollista erittäin suuren yhteisponnistuksen päätyttyä.

Temppeleissä kuuluu vain Jumalan ääni, siellä sairaut paranevat ja rikollisillakin on turvapaikka. Viimeksi mainitun ymmärrämme siten, ettei Temppeleissä olijat syytä ketään, ei pidä ketään rikollisena, ei tuomitse, vaan antaa anteeksi. Siksi jokainen tuntee Temppeleissä itsensä turvatuksi, suojatuksi. — Syvin sairaus on itsekkyyks, siitä paranemme vain henkisen elämän avulla. Temppeleissä kuuluu vain Jumalan ääni. Kun henkinen ryhmä kokoontuu, niin sellainen kokous ei ole väittelytilaisuus, eikä uskonnollisen suvaitsemattomuuden tyyssija, vaan siellä tutkitaan suurten Opettajien opetuksia, syvennytään niihin kaikella kunnioituksella. Näin Temppeleissä kuuluu yksinomaan Jumalan ääni, ei väittelijöiden, ei pilkkaajien.

Graal-Temppelissä, Pyhäkössä, kohtaa etsijää elämän syvin salaisuus, opettaa P. E. Meidän ei kannata ryhtyä pohtimaan, mikä tuo salaisuus on, sillä tietäessämme sen, ei se olekaan salaisuus. Pekka Ervastin omista opetuksista saatamme kuitenkin aavistella tuon salaisuuden laatua. — Puhuessaan ehtoolisen okkultisesta merkityksestä hän liittää sen Graalin taruun. Ihmisen korkeampi minä on tuo Luciferin kruunusta pudonnut jalokivi. Omalla tasollaan se on kaunis ja — sanoisimmeko — täydellinen, mutta elämän tarkoituksen kannalta se on kuitenkin kaaos eikä kosmos. Se ei ole tekijä maailmankaikkeudessa. Elämän tarkoitus on, että kehittyvät tajunnat tulisivat tekijöiksi, luojiksi, että ihminenkin saisi jotakin aikaan, rakentaisi maailmaa. Sen tähden olemme heitetyt tänne aineellisuuden pohjamutaan, jotta kokemuksien koulussa oppisimme tekijöiksi, luojiksi. Jalokivestä pitää tulla malja, graalmalja, Kristuksen elämälle ja voimalle.

Tässä P. E. antaa aavistuksen ihmiselämän syvimästä salaisuudesta: Meidän pitää oppia tekemään sitä samaa työtä, mitä ihmiskunnan suurimmat Jumalan Pojat ovat tehneet, meidän tulee oppia nostamaan ihmiskuntaa tietämättömyyden ja itsekkyyden yöstä hengen kirkkauteen. Tätä työtä kaikkien uskontojen perustajat ovat tehneet, sitä teki Buddha, Jeesus, Pekka Ervast, tälle työlle J. R. Hannula uhrasi elämänsä. Tätä työtä siis meidän jokaisen on opittava tekemään.

Mutta Pyhäkkö on samalla suuri uhrikivi, jota

meidän pitäisi osata lähestyä voimakkaana hartautessa, sillä se odottaa meiltä urhautumista kokonaan henkiseen työhön. Siksi ”Isä meidän”-rukouksen viimeinen jakso kuuluukin: ”Älä johdata meitä kiusaukseen valitsemaan kahden välillä, joista kumpainenkin mielestämme on hyvä, vaan päästä meitä siitä pahasta, mikä on meissä itsessämme”. Miten paljon maailmassa onkaan ns. hyvää: Hyväntekeväisyyttä, humanisuutta, tieteitä, taiteita, nautintoja! Mutta pohjaan asti tutkittuina kaikkien johdossa on tämän maailman jumala ja siksi ne vievät ennemmin tai myöhemmin sotaan. Ainoa tosi hyvä on Jumalassa, neuvo Vuorisaarna. Totuudensijäkin saa olla varuillaan, ettei hän erehtyisi palvelemaan maailman tarjoamia hyvyiksi ja uskoisi niiden suuriin lupauksiin, vaan aina näkisi, ettei ole muuta hyvää kuin Jumala, eikä muuta todellista paha kuin meissä ihmisissä oleva, sillä kaikki paha maailmassa ilmenee ihmisten kautta. Paha on todellisuudessa vain oma paha tahtomme; siitä meidän tulisi päästä. Tuo meissä oleva paha esiintyy mm. kostonhaluna, julmuutena jne. Ihminen ei osaa antautua kokonaan Mestarin työhön, ellei hän luovu omasta pahastaan, uhraa omaa itsekkyyttään. Siksi Tempelin Pyhäkkö on suuri uhrikivi. Mutta samalla Pyhäkkö on alttari, missä nautitaan henkistä ruokaa, ehtoollista sanan okkultisessa merkityksessä, siten, että oma sisäinen jalokivemme, korkeampi minämme, tulee vedetyksi Mestarin seuraamisen ja Hänen rinnallaan ja opastuksellaan tehdyn henkisen työn avulla

päivätajunnan piiriin. Näin tehden korkeampi minä muuttuu maljaksi ja täyttyy Kristuselämällä ja tästä maljasta työntekijä saa aina ammennettavaa toisille jakaakseen.

— — —

Mainitsimme alussa, että Graalin taruun on otettu aiineksia sekä menneisyydestä että tulevaisuudesta. Niinpä, jos Johanneksen Ilmestyskirjaa avataan historiallisella avaimella, siinä puhutaan juurirotujen kehityksestä, sanoo P. E. Sen ennusteelliset osat viittaavat tulevaisuuteen, viittasivat ainakin silloin, kun Ilmestyskirjaa kirjoitettiin. — Olemme toisissa esityksissämme koskettelleet tätä kysymystä. — Johanneksen Ilmestyskirjassa kerrotaan taivaassa käytävästä taistelusta, jossa suuri lohikäärme, pahuuden mahti, syöstään maan päälle. Tämä ennustus on toteutunut. Se näkyy nyt yleismaailmalliseksi paisuudessa militarismissa. Mutta samalla on tapahtunut Logoksen Isä-inkarnaatio merkiten sitä, että Isän valtaistuimella on nyt tullut myöskin maan päälle. Näistä asioista puhuu J. R. Hannula perinpohjaisesti.

P. E. kertoo itämaisestä ennustuksesta, missä sanotaan, ettei ihmiskunnalle ole todellista apua ns. vuosisatalähetteläistä, joita Valkoinen Veljeskunta lähettää joka vuosisata. Tilanne muuttuu vasta sitten, kun itse Viisauden Jalokivi suvaitsee ruumistua. — Saamme täten kyseiselle jalokivelle toisenkin merkityksen. Luciferin kruunun jalokivi symbolisoi valtaan liittyvää kunnioitusta, sitä kunniaa, mikä kruunaa vallan. Se kunnia oli ennen lohikäärmeellä,

tämän maailman jumalalla, saatanalla, sillä sotaa ja sotasankariutta on aina tähän asti ylistetty ja kunnioitettu. Mutta viimeisessä Logosvuodatuksessa karmen johto on siirtynyt Kristuksen käteen ainakin jälleensyntymisen mysterioissa, joten lohikäärmeen kruunussa ei ole enää jalokiveä. Olemme saaneet aivan näinä päivinä nähdä, että näin asia on. Kun eräät suurvallat ovat äskettäin hyökänneet vähäisempien kansojen kimppuun, niin useimmat maailman kansoista ovat esittäneet siveellisen vastalauseensa hyökkääjille. Tämä todistaa, että ihmiskunta on jo vähän herännyt. Suuret joukot jo näkevät, ettei tuollainen ryöväys ole kunniakasta. Vaikka militarismilla onkin panssareihin ja atomiaseihin nojautuva valta, niin suuret joukotkin jo ymmärtävät, että kunnian jalokivi sentään on ihmisyyttä edustavassa kruunussa. Kunnian jalokivi ei ole enää murhan hengellä, se on nyt sen suuren Kuninkaan kruunussa, minkä toimesta on alkanut uusi uskonto. Teosofinen liike oli uuden uskonnon esivalmistaja, mutta varsinainen julistaja oli Pekka Ervast. P. E. kertookin — kuten edellä mainitsimme — että Keskusaurinko Siriuksesta tuli suuri kosmillis-henkinen voimien purkautuma aurinkokuntaamme ja muuttui planeetalamme uudeksi luonnonvoimaksi. Tämä voima vaikuttaa nyt herättelevästi ihmiskunnassa, niin että vaikka suuri maailma ei vielä tiedäkään maailmanuskonnosta, niin uusi voima tekee kuitenkin tehtävänsä. Maailmanuskonnon keskus on täällä Suomessa perustettu Ihmisyyden Temppele.

Henkisestä leivästä puheen ollen on hyvä muistaa, että P. E. nimitti uutta vuodatettua luonnonvoimaa **m a n n a s a t e e k s i**. Ihmiskunta on siis joutunut tekemisiin, ei ainoastaan uuden luonnonvoiman, vaan myöskin uuden henkisen ravinnon kanssa. Luonnonvoimasta saatamme tehdä palvelijan asettumalla sen kanssa sopusointuun. Tällöin se on samalla uutta henkistä ravintoa, mikä kasvattaa meitä ihmisyyteen. Toisin sanoen: **m y ö t ä t u n t o** alkanutta maailmanuskonnon sanomaa ja elämänymmärrystä kohtaan tekee meidät osallisiksi uuden voiman antamasta avusta.

Kristosofista kirjallisuutta:

<i>Pekka Ervast:</i>	Nid.	Sid.
Tietäjän Aarteisto I -----	—	2000:—
Tietäjän Aarteisto II -----	—	2500:—
Tietäjän Aarteisto III -----	—	2500:—

J. R. Hannula:

Kristosofian Polulla -----	—	2000:—
Sisäisen opettajan seurassa -----	—	200:—
Ei vain leivästä -----	50:—	100:—
Tulijärvi -----	100:—	—
Vuorisaarnan oppilaan näkökulmasta I—V -----	700:—	—
Jos Kristusta seuraisin -----	150:—	200:—
Uudestisyntyvä temppeli -----	100:—	—
Mestari ja me -----	200:—	250:—
Vanhan Testamentin avain -----	250:—	330:—
Elämä Jumalassa -----	250:—	330:—
Vihkimyksistä -----	250:—	330:—
Ennakkoluuloton Suomi -----	200:—	300:—
Kysymyksiä ja vastauksia (I—X, 10 kirjaa), hinta kappaleelta -----	170:—	250:—
Ykseystajunta -----	—	330:—

Väinö Lehtonen:

Rauhan temppeleli -----	100:—	150:—
Elämän arvoitus -----	150:—	200:—
Vanajavuoren taru -----	300:—	380:—
Danielin kirja -----	200:—	280:—
Liitto -----	220:—	300:—
Kun aika on täyttynyt -----	200:—	280:—
Vanha ja uusi ihminen -----	300:—	380:—
Aikamme avain -----	—	200:—
Tulkoon valkeus -----	100:—	—

Muutamia kristosofit:

Aseettomuus -----	100:—	150:—
-------------------	-------	-------

Kesäkurssiesitelmii:

1944: Kehitys -----	100:—	150:—
1945: Elämän koulu -----	100:—	150:—
1947: Kirkastus -----	100:—	150:—
1955: Kristosofiset kesäkurssit 1955	—	550:—

Tilataan osoitteella:

Neiti Alma Allinniemi, Tampere, Santalahdentie 7 E 13.

Hinta 250: –